

วิปิตร์ จาก ฝน

VIOLET RAIN เขียน
Wynn Chan ภาพ

คำนำ

มนุษย์ทุกคนล้วนถูกลิขิตเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตเอาไว้แล้วอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง ตั้งแต่ครั้งแรกที่ลืมตาดูโลก ทั้งเรื่องความสำเร็จ ความรัก ความเจ็บป่วย หรือแม้กระทั่งความตาย ทว่าหากมีมนุษย์คนหนึ่งลงมือฝ่าฝืนโชคชะตาจากผู้คร่ำวิญญูณได้ล่ะจะเป็นอย่างไร

เหมือนอย่างที่ว่า 'เมธ' ชายหนุ่มพราวเสน่ห์ที่ได้ขัดขวางการช่วงชิงวิญญูณของน้องชายตัวเองจากยมทูตผู้มาจากนรกอย่าง 'กริม' เอาไว้ได้ แม้จะช่วยน้องชายตัวเองจากความตายมาได้สำเร็จ ทว่าเมธเองกลับต้องเผชิญหน้ากับการตามติดของกริมที่ต้องการวิญญูณของเขาไปแทน การเล่นเล่ห์กลเพื่อเอาตัวรอดของเมธ กับการหลอกล่อให้อีกฝ่ายเต็มใจมอบดวงวิญญูณให้ของกริม ได้นำพาทั้งคู่ให้ก้าวเข้าไปสู่ความสับสนวุ่นวายในชั้นซอกที่ต่างฝ่ายต่างไม่ทันได้รู้ตัว

ในท้ายที่สุดแล้วเรื่องราวของหนึ่งมนุษย์หนึ่งยมทูตจะลงเอยอย่างไร มาร่วมติดตามไปด้วยกันในผลงานใหม่ล่าสุดของ VIOLET RAIN กับ 'ลิขิตรักจากนรก' เล่มนี้กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

บทที่ 1

การเผชิญหน้าครั้งแรก

ห้าทุ่มสี่สิบห้า...

ผมจอดรถและดับเครื่องยนต์อย่างเงียบเชียบตรงรั้วหน้าบ้านสองชั้น ในโครงการหมู่บ้านแห่งหนึ่งตรงถนนรัตนวิเศษ หัวใจผมเต้นตุบๆ ขณะที่ฝ่ามือขึ้นไปด้วยเหงื่อ บรรยากาศโดยรอบเวลานี้เงียบสงบ นานๆ จะมีรถแล่นผ่านสักคัน

ผมขีดฝ่ามือเข้ากับทางเกย ก่อนจะขยับไปหยิบปืนพกขนาด 9 มม. ออกจากช่องเก็บของ เช็กดูเพื่อความแน่ใจว่าบรรจุกระสุนเอาไว้เรียบร้อยแล้ว จากนั้นก็เหน็บมันไว้ที่เอวแล้วเปิดประตูรถก้าวออกไปยืนตรงทางเท้า แสงจากโคมไฟถนนส่องลงมากระทบตัวผมเกิดเป็นเงาดำทาบบนพื้นคอนกรีต

พรีบ...

เสียงนกตัวโตบินผ่านเหนือหัวผมไป มันส่งเสียงร้องหวีดแหลมในความมืดก่อนจะเกาะลงบนกิ่งของต้นไม้ใหญ่หน้าบ้าน ผมขมวดคิ้วด้วยความประหลาดใจ มันคือนกแปลก เป็นสัตว์ที่หาากินกลางคืนและพบเจอได้ในละแวกที่เป็นชุมชนพักอาศัย แต่ที่รู้สึกแปลกก็เพราะมันหันหน้าไปทางระเบียบฝั่งหนึ่งของบ้านเหมือนกำลังจับจ้องอะไรอยู่

ผมเบนสายตาไปยังตัวบ้าน มันเป็นบ้านสไตล์เมดิเตอร์เรเนียนทาสีขาว ควันบุรี่ บ้านหน้าตาต่างเป็นสีเขียวเข้มตัดกับวงกบและราวระเบียงสีเทา เป็นบ้านที่พ่อแม่กับน้องชายของผมอาศัยอยู่ในเวลานี้ ทั้งบ้านแทบจะมีดสนิท

ยกเว้นตรงเฉลี่ยด้านล่างกับห้องชั้นบนที่เปิดไฟสว่าง แสงไฟจากในห้องส่องผ่านผ้าม่านออกมากระทบกับราวลูกกรงเหล็กของระเบียงยาวที่อยู่ด้านหน้า ซึ่งผมมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าไม่มีใครอยู่ตรงนั้น มันเป็นห้องนอนของมิน น้องชายผม

พี่เมธ...ช่วยมินด้วย

ผมนึกถึงน้ำเสียงสั้นเครือที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัวของมินทางโทรศัพท์เมื่อคืนนี้ ซึ่งมันทรมานใจผมอย่างมาก น้องชายของผมป่วยกระเสาะกระแสะด้วยโรคประจำตัวมานานจนคนในบ้านทำใจไว้ระดับหนึ่งว่ามินอาจมีอายุขัยไม่ยืนยาวเท่าไร แต่สำหรับผมแล้ว เรื่องแบบนี้มันโหดร้ายเกินไปสำหรับเด็กวัยรุ่นอายุแค่ 18 ปีที่ยังไม่โตพอที่จะเดินเข้าไปกินเหล้าในผับบาร์ได้อย่างถูกกฎหมายด้วยซ้ำ

เมื่อเปิดประตูรั้วหน้าบ้านเข้าไป ผมก็เดินผ่านสนามหญ้าไปยังเฉลี่ยผมแตะปิ่นที่เหน็บไว้ตรงเอวเพื่อความอุ่นใจ ทั้งที่จริงแล้วคนเราไม่ควรจะอุ่นใจที่มีของแบบนี้อยู่ในมือ เพราะปิ่นก็คืออาวุธ และสิ่งสุดท้ายที่จะเกิดขึ้นหลังจากที่เราเหนียวไกก็คือความสูญเสีย ไม่ว่าจะเป็นชีวิตของคนที่ถูกยิงหรือจิตวิญญาณของคนที่ยิ่งมันออกไป แต่มันก็อาจคุ้มที่จะแลก ถ้านั่นเป็นการกระทำเพื่อใครบางคนที่มีความสำคัญกับเรามากพอ

ผมก้าวขึ้นไปบนเฉลี่ยแล้วหยิบกุญแจมาไขตรงประตูด้วยความคุ้นเคย บ้านหลังนี้คือบ้านที่ผมอาศัยอยู่กับพ่อแม่จนกระทั่งสอบติดมหาวิทยาลัย ก่อนจะย้ายออกไปอยู่หอพักนักศึกษาจนกระทั่งเรียนจบและทำงาน

พี่...มินกลัว...

เสียงของมินที่กระซิบผ่านโทรศัพท์แวบผ่านเข้ามาในความคิดผมอีกครั้ง เมื่อเปิดประตูก้าวเข้าไปในตัวบ้านแล้วผมก็ยืนนิ่งๆ ครู่หนึ่งเพื่อปรับสายตาให้ชินกับความมืด ก่อนจะเดินผ่านห้องรับแขกไปยังบันไดเพื่อที่จะขึ้นไปชั้นสอง

กลางดึกเมื่อคืนนี้มีมินโทรศัพท์มาหาผม เล่าถึงสิ่งที่เขาหวาดผวาและเผชิญกับมันมาเกือบทั้งอาทิตย์ มินเล่าว่ามีผู้ชายคนหนึ่งมาเฝ้าอยู่ตรงระเบียง

ห้องนอนของเขาทุกคืน ผู้ชายคนนั้นอยู่ในชุดสูทสีดำ ยืนกอดดอกฟิงราระเบียง จ้องมองมินนิ่งๆ ในความมืด ไม่ว่ามินจะส่งเสียงหรือพูดอะไรก็ไร้ผลเรียกตำรวจ ฝ่ายนั้นก็ยังคงยืนมองเขาอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานานเหมือนจะกดดันให้เขา เป็นบ้า ก่อนจะเดินหายลับไปทางริมระเบียงด้านหนึ่งโดยที่ไม่เคยพูดอะไร ออกมาเลยแม้แต่คำเดียว หายไปเฉยๆ แบบไร้ร่องรอย มันแปลกประหลาด จนมินไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง ได้แต่มองดูสิ่งนั้นเกิดขึ้นซ้ำๆ

จนกระทั่งเมื่อคืน เมื่อผู้ชายคนนั้นขึ้นลงมาที่มินแล้วพูดว่า 'คืนพรุ่งนี้' ความหวาดกลัวของมินก็มาถึงจุดที่ทนรับไว้คนเดียวไม่ไหวอีกต่อไป

ผมเดินมาหยุดอยู่ที่หน้าประตูห้องนอนของมิน หยิบปืนออกมากระชับไว้ในมือ เหนือสุดซึ่มขึ้นมาตรงหน้าผากแบบที่ไม่ได้เกี่ยวกับความร้อนอบอ้าว ของอากาศในช่วงฤดูนี้ มาถึงตอนนี้ผมคงต้องยอมรับตามตรงแล้วล่ะว่า การฆ่าคนไม่ใช่อะไรที่ผมคิดจะทำเลยในชีวิต ใจผมเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น และหวั่นกลัว แทบจะวิ่งหนีไปเดี๋ยวนี้เลยด้วยซ้ำถ้าทำได้

แต่แล้วโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าของผมนิ่งลง ผมสะดุ้งแล้วรีบหยิบมัน มาดู...มินโทรเข้ามา

"มิน พี่มาถึงแล้ว" ผมรีบพูดออกไปก่อน เพื่อให้มินรู้ว่าผมเข้ามาในบ้าน แล้ว แต่ยังไม่วันทันที่ผมจะได้บอกว่าตอนนี้ผมยืนอยู่หน้าห้องของเขา มินก็ แผลงเสียงออกมาจนผมได้ยินทั้งเสียงจริงๆ และเสียงจากโทรศัพท์

"พี่เมธ ช่วยด้วย! มันกำลังจะฆ่ามิน!!"

ใจผมหล่นวูบ รีบผลักบานประตูห้องมินให้เปิดออกอย่างรวดเร็ว และ เมื่อเข้าไปในห้องผมก็ต้องตกตะลึงกับภาพที่เห็น

ที่ตรงนั้น ตรงเตียงของมิน ร่างของเขาขดอยู่ตรงมุมหนึ่งของเตียงด้วยความหวาดกลัว ในขณะที่ผู้ชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่งยืนทะมึนอยู่เหนือร่างเขา และที่หน้าตกตะลึงพริ้งเพริดยิ่งกว่านั้นก็คือชายคนที่ว่ากำลังเงื้ออาวุธที่เป็น โลหะเงาวับขนาดใหญ่เตรียมจะฟันมันลงมาที่ร่างของมินอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว! ดวงตาของมินเบิกค้างอย่างหวาดกลัวที่สุดในชีวิต ยังไม่วันทันที่ผมจะส่งเสียงอะไรออกไป ชายแปลกหน้าก็พันฉับลงมาที่ร่างของมิน!

ปัง!

เสียงปืนแผดลั่นออกมาในเสียงวินาที ผมรู้สึกถึงแรงถีบในอุ้งมือของตัวเอง รวมทั้งรู้ด้วยว่ากระสุนจากปืนในมือผมพุ่งเข้าเจาะเป้าหมายอย่างแม่นยำ หัวของชายคนนั้นสะบัดไปตามแรงกระสุน คมอาวุธที่พุ่งลงมาเฉียดร่างน้องชายผมไปแค่นี้ก็แล้ว

ในตอนนั้นเองผมก็ได้เห็นอะไรบางอย่างที่ประหลาดพิสดารที่สุดในชีวิตชนิดที่ไม่เคยจินตนาการถึงเลยด้วยซ้ำ

คนเราจะคาดหวังอะไรหลังจากที่ยิงหัวคนอื่น

ลูกกระสุนเจาะผ่านขมับทะลุสมองไปฝังอยู่ที่ผนัง ศีรษะเลือดและเศษสมองกระจายเปรอะเลอะบนผนังและผ้าปูที่นอนสีขาวยกเป็นภาพสยดสยองชวนคลื่นเหียนอาเจียน...มันควรจะต้องเป็นแบบนี้ใช่ไหม

แต่ภาพที่เห็นตรงหน้ามันไม่ใช่อะไรแบบนี้เลย ทั้งไม่ใช่และไม่ใกล้เคียงเลยด้วยซ้ำ เพราะสิ่งที่ผมเห็นก็คือ...

ชายร่างสูงใหญ่ที่เสียจังหวะในการคว่ำชีวิตน้องผมลงไปเพียงเล็กน้อยจากแรงกระสุนที่เจาะทะลุกะโหลก ใบหน้าของเขาสะบัดไปอีกด้าน ขณะที่แขนลดลงจากการลงอาวุธที่ผิดพลาด และสองวินาทีต่อมาเขาก็ค่อยๆ หันหน้ามาทางผม

ตอนนี้แหละที่ผมเริ่มจะเข้าใจอะไรๆ มากขึ้นแล้ว มินบอกผมว่ามีผู้ชายสวมชุดสูทสีดำมาเฝ้าห้องเขาตรึงระเบียงทุกคืน แต่ที่ผมเห็นมันไม่ใช่ ผู้ชายคนนี้มีรูปร่างสูงใหญ่กว่าปกติ เขาอยู่ในชุดคลุมสีดำยาวจรดพื้นและมีชุดคลุมศีรษะ ใบหน้าของเขาขาวซีดกระด้างเหมือนศพ ดวงตาที่จ้องมองผมอยู่ในเงามืดของผ้าคลุมนั้นแปลกประหลาดน่าสะพรึง ส่วนที่ควรจะเป็นวงของตาดำกลับกลายเป็นสีอำพันปนสีทองเรืองรองคล้ายกับละอองของเปลวไฟที่กำลังปะทุ ผมยืนตะลึงตัวแข็งที่อยู่กับที่ และเมื่อเขาหันมาทางผมแบบเต็มตัว ผมก็มองเห็นอาวุธในมือเขาได้อย่างชัดเจนเต็มตา

มันไม่ใช่ดาบหรือมีดขนาดใหญ่อย่างที่ผมคิดไปเองตอนที่เห็นมันในแวบแรกขณะกำลังจะพันฉับลงบนร่างของมิน แต่มันเป็นอาวุธที่มีด้ามยาว

เกือบ 2 เมตร ตรงปลายคือใบมีดโค้งยาววับขนาดใหญ่...มันคือเคียว!

ร่างสูงใหญ่นั้นยังคงจับจ้องมาที่ผม บรรยากาศโดยรอบปกคลุมไปด้วย
ความมืดหม่น ขณะที่หัวใจของผมแทบจะหยุดเต้น

...

...

กลางดึกคืนหนึ่งในช่วงต้นฤดูร้อนอันอบอุ่นของกรุงเทพมหานคร
ผมว่าผมเพิ่งจะيلمทูต...

เดอะบาย

บทที่ 2

แขกที่ไม่ได้รับเชิญ

"ไ้...เมธ ได้ข่าวว่าเมื่อคืนไปยืมผนังบ้านพ่อแม่เล่น"

นั่นเป็นเสียงทักทายจากคุเปอร์เพื่อนสนิทของผมที่เดินเข้ามาในส่วน
สำนักงานของศูนย์ศิลปะและวัฒนธรรมและความร่วมมือระหว่างประเทศ
ซึ่งเป็นที่ทำงานของผม คุเปอร์เป็นผู้อุปถัมภ์คนสำคัญรายหนึ่งขององค์กรเรา
เขาเป็นผู้บริหารหนุ่มไฟแรงที่มักจะบริจาคเงินก้อนใหญ่เป็นประจำทุกปีเพื่อ
สนับสนุนงานศิลปะและส่งเสริมการดูแลพิพิธภัณฑ

"ข่าวไ้จริงนะ ใครรายงานละ" ผมถามออกไป

"มินบอก" คุเปอร์ยิ้ม "เมื่อเช้าโทรไปเตือนว่าอย่าลืมกินยา มินเลย
เล่าให้ฟัง"

ถ้าเป็นเวลาปกติผมคงแซวเขาไปแล้วล่ะว่ามินไม่ใช่เด็กประถม
จะได้ต้องมีคนคอยเตือนให้กินยาเข้าเย็น แต่เรื่องเมื่อคืนทำให้ผมไม่มีอารมณ์
จะคุยเล่นได้ถึงขนาดนั้น

"อืม...เป็นห่วงน้องผมดีจังนะ" ผมจึงมา

คุเปอร์แอบชอบมินมาระยะหนึ่งแล้ว ผมรู้ เพราะเขาจะใส่ใจและ
เป็นกังวลเอามากๆ ในเวลาที่มินป่วย แต่ก็ไม่เคยทำอะไรน่าเกลียดหรือ
โกธิติดเกินไป แค่มอบความหวังดีและคอยดูแลในบางครั้ง คุเปอร์คงเกรงใจ
ครอบครัวผม ซึ่งก็ดีแล้ว คุเปอร์อายุ 26 ปี ส่วนมินอายุ 18 ย่าง 19 ปี ก็สมควร
อยู่หอพักที่ต้องเกรงใจ ผมไม่มีปัญหากับ age gap ถ้ามันถึงเวลาที่เหมาะสม

และสองฝ่ายยินยอมพร้อมใจกัน แต่มีปัญหามากตรงที่ตอนนี้มินยังถือว่าเป็นผู้เยาว์ อย่างน้อยก็รอให้ونغผมบรรลุนิติภาวะก่อนเถอะค่อยรู้จักแบบจริงจังนะ

"แล้วมึงไม่ห่วงรีไจล่ะ อีกแค่อาทิตย์กว่าๆ มินก็ต้องได้รับการผ่าตัดแล้ว" คุณเปอรีย้อนถามพลางถอนหายใจ เขาจริงจังเสมอถ้าเป็นเรื่องของมิน "แล้วตกลงเมื่อคืนเป็นบ้าอะไรถึงต้องไปยิงผนังห้องมินเล่น"

ผมชะงักมือที่หยิบเอกสาร และหวังว่าคุณเปอรียจะไม่ทันสังเกตเห็นอาการนั้น "แล้วมินเล่าว่าไงล่ะ"

"มินบอกว่ามึงยิงกระบอก"

ผมหัวเราะออกมาเลย มันเป็นเรื่องที่ผมคิดขึ้นมาสดๆ กลางดึกเมื่อคืนนี้ หลังจากที่เพื่อนบ้านโทรศัพท์ไปแจ้งฝ่ายรักษาความปลอดภัยของโครงการว่าได้ยินเสียงปืนจากบ้านผม แล้วจะให้ผมอธิบายว่ายังไงพูดความจริงว่ายิงมุกตั่งนั้นเหวอ เห็นใจกันหน่อยเถอะ ความจริงไม่ใช่สิ่งที่คนเราฟังแล้วอยากเชื่อเสมอไปหรอก

ผมก็เลยบอกว่าทำปิ่นลั่นโดยไม่ตั้งใจ เป็นความผิดของผมเอง ผมขอโทษขอโพยไปในไลน์กลุ่มของหมู่บ้านเรียบร้อยแล้วทั้งบอกว่าจะระมัดระวังไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีก เรื่องจบลงสำหรับลูกบ้านในโครงการแต่ไม่จบสำหรับภายในครอบครัวผม

พ่อแม่ผมไม่เชื่อ เพราะการที่ผมถือปืนเข้าไปในห้องมินก็แปลกมากพออยู่แล้ว นี่ยังทำปิ่นลั่นในห้องน้องอีก ถ้าเป็นบ้านอื่นอาจจะจินตนาการใหญ่โตไปว่าผมจะฆาตกรรมน้อง แต่นี่ครอบครัวผมนะ พ่อแม่รู้ว่ามินรักผมมาก และผมก็ทะนุถนอมเขาอย่างกับอะไร

กระบอกก็เลยเป็นตัวละครที่เกิดขึ้นตอนนั้น ผมอ้างว่ามินโทรศัพท์มาบอกว่ากระบอกตัวนี้เข้ามาทวนเขาในห้องและทำให้เขาแทบไม่ได้หลับได้นอน ผมก็เลยขับรถมาถึงที่แล้วก็ยิงแฉ่งเลย ผมมีเงาเองที่ใช้อารมณ์จนทำเกินเหตุ

มันฟังดูไม่สมเหตุผลผลเลย เพราะมินไม่เคยเล่าให้พ่อแม่ฟังสักคำว่าโดนกระบอกบุกห้อง แถมรอยลูกกระสุนปืนที่ผมยิงออกไปนะ มันฝังอยู่ที่ผนัง

เหนือเตียงของมินขึ้นไปตั้งเมตรกว่าแน่ะ ถ้ากระรอกนั้นมีตัวตนจริงก็คงเป็นกระรอกบิน

แต่ในเมื่อมินยืนยันแบบเดียวกับผม พอกับแม็กก็ได้แต่ส่ายหน้า และทำได้แค่มองเราด้วยสายตาคาดโทษที่เราสองคนพูดเข้าข้างกันเป็นปีเป็นขลุ่ย จนเหมือนกระรอกนั้นมีจริง คงมีแต่ผมกับมินเท่านั้นแหละที่รู้ว่ากระรอกนั้นสวมชุดคลุมยาวสีดำ มีดวงตาสีอำพันเรืองรอง และมีเคียวเป็นอาวุธ

"ตกลงจะเล่ามั๊ย" คูเปอร์ก็อดดอกแล้วถามผมอย่างคาดคั้น

ผมชี้ให้เขาดูนาฬิกาที่ติดอยู่บนผนัง "แน่ใจนะว่าจะฟังตอนนี้ ถึงเวลานัดแล้วไม่ใช่หรือ หรือจะให้อาจารย์รอ"

"โอ๊ยจริงด้วย"

คูเปอร์อุทานแล้วกระเด้งกระวาดเดินไปที่ห้องทำงานของศาสตราจารย์อังกูร ซึ่งเป็นผู้อำนวยการอาวุโสของศูนย์ศิลปะและวัฒนธรรมแห่งนี้ และท่านยังเคยเป็นอาจารย์ของคณะโบราณคดีในมหาวิทยาลัยตอนช่วงที่ผมยังเรียนอยู่ แต่ก่อนที่คูเปอร์จะผลุบหายเข้าไปในห้อง เขาก็ยังอุตส่าห์ยื่นหน้าออกมาพูดกับผมเบาๆ เป็นการทิ้งท้าย

"ถ้ามันไม่ยอมเล่าความจริง เดี่ยวกูจะไปเค้นถามเอาจากมิน"

ผมโบกมือส่งๆ ให้เขาเข้าไปในห้องสักที เพราะรู้อย่างไรผมก็ไม่ยอมบอกอะไรมากไปกว่านี้หรอก แต่ก็ไม่อยากตัดโอกาสเพื่อนในการหาเรื่องคุยกับน้องชายผม มันเป็นเรื่องดีที่เขาห่วงใยใส่ใจผม โดยเฉพาะในเวลาแบบนี้ที่ผมนึกต้องการกำลังใจ เพราะผมนึกกำลังจะเข้ารับการผ่าตัดในอีกไม่กี่วันนี้แล้ว

ที่จริงผมก็แอบเอาใจช่วยคูเปอร์อยู่ลึกๆ เหมือนกัน อยากให้เขาได้สมหวังกับน้องชายผม เพราะนอกจากคูเปอร์จะเป็นเพื่อนสนิทของผมแล้ว เขายังเป็นคนที่ทำอะไรดีๆ หลายอย่างในตัว คูเปอร์มาจากครอบครัวที่ดีฐานะดีเข้าขั้นมั่งคั่ง หน้าที่การงานดี และเป็นคนจริงใจ

แต่พอมาคิดดูอีกทีให้ลึกลงไปกว่านั้นอีก ผมก็รู้สึกถ้าคูเปอร์จะไม่สมหวังก็ไม่เป็นไร หนุ่มโสดโพรไฟล์ดีอย่างเขาคงจะมีตัวเลือกใหม่ได้สักเยอะแยะ เพราะจริงๆ แล้วผมไม่มั่นใจว่ามินมีรสนิยมทางเพศแบบไหนกันแน่

แต่ถ้ามันไม่ได้เป็นเกย์ ก็ถือว่าพ่อแม่ผมยังมีโอกาสลุ้นที่จะได้ชื่นชมกับหลานตัวน้อยที่มีอนาคตจะผลิตขึ้นมาในอนาคต เพราะผมไม่ผลิตแน่

สักพักหลังจากนั้นผมก็ออกมายืนสูบบุหรี่ตรงระเบียงชั้น 3 ซึ่งเป็นจุดนั่งพักชมวิวและสูบบุหรี่ได้ เป็นระเบียงกว้างที่ยื่นออกไปเหนือสนามหญ้าเขียวขจี ตรงฝั่งที่ผมยืนอยู่คือส่วนที่เป็นอาคารสำนักงาน มีทางเดินเชื่อมไปสู่ฝั่งที่เป็นพิพิธภัณฑ์ ถัดออกไปคือหอจัดแสดงงานศิลปะและโรงละครซึ่งอยู่ในอาคารหลังเดียวกัน

ผมก้าวไปยืนชิตราวระเบียงที่เป็นแผ่นกระจกใส หยิบไฟแช็กออกมาจุดบุหรี่สูบ วางมือไว้กับขอบราวระเบียงแล้วทอดสายตาไปยังวิวข้างหน้า จากตรงนั้นมองออกไปจะเป็นเว็γκว้างที่มีสนามหญ้าและสวนไม้พุ่มอยู่ข้างล่าง ประติมากรรมหินขนาดใหญ่รูปทรงแปลกตาตั้งอยู่อย่างโดดเด่นใกล้กับลานกิจกรรมกลางแจ้ง ซึ่งจะมีการแสดงดนตรีเป็นครั้งคราว ม้านั่งสีเทาเรียงรายเป็นรูปทรงโค้งครึ่งวงกลมซ้อนเหลื่อมกันดูคล้ายเขาวงกต

วิวตรงนั้นสวยน่าประทับใจ แต่ผมกลับไม่ได้ดื่มด่ำหรือรู้สึกผ่อนคลายไปกับมัน ได้แต่เหม่อมองควั่นบุหรี่บางๆ ที่ลอยเป็นสายในอากาศพลางนึกถึงเรื่องเมื่อคืนขึ้นมาอีก

อันที่จริงผมไม่ได้อยากปิดบังคูเปอร์ในเรื่องเมื่อคืนนี้นักหรอก เพราะถ้าผมสามารถทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ ผมก็อยากจะบอกเขา เพราะเขาเป็นเพื่อนรักที่คบกับผมมาตั้งแต่ยังเรียนมัธยมปลาย คูเปอร์มาจากครอบครัวชนชั้นกลางค่อนข้างสูงที่มีอันจะกินเอามากๆ พ่อของเขาเป็นผู้มีอิทธิพลในวงการสื่อ ส่วนแม่เป็นเจ้าของธุรกิจเรียลเอสเตทและรีสอร์ทหลายแห่งทางภาคใต้

การที่เราทั้งคู่มาสนิทสนมกันได้คงเพราะมีความสนใจในบางอย่างคล้ายกัน ผมสนใจปรัชญาและประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ส่วนคูเปอร์ ถึงเขาจะเลือกเรียนสายบริหารธุรกิจเป็นหลัก แต่ก็แอบแบ่งใจให้มานุษยวิทยาและโบราณคดีอยู่เสมอ เขาตระเวนดูสิ่งมหัศจรรย์ของโลกตามประเทศต่างๆ ด้วยความคลั่งไคล้ โชคดีที่ครอบครัวของคูเปอร์ไม่ได้มีปัญหาเรื่องงานอดิเรก

ของเขา ตราบใดที่เขายังบริหารบริษัทตัวเองได้ดี คูเปอร์ก็มีอิสระที่จะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ

ผมเบนสายตาไปทางด้านที่เป็นห้องทำงานผู้อำนวยการ มองผ่านกระจกใสที่ไม่ได้ตั้งมู่ลี่มาบังไว้ ก็เห็นคูเปอร์กำลังคุยอยู่กับศาสตราจารย์อังกูร อย่างออกรส ทั้งคู่เป็นคนที่ผมแคร่มากในจำนวนคนน้อยนิดในโลกที่ผมจะนึกถึงทั้งในเวลาทุกข์และสุข

คูเปอร์เป็นเพื่อนสนิท ส่วนศาสตราจารย์อังกูรเป็นคนที่ผมเคารพนับถือ และยังเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้ผมเลือกเรียนและทำอาชีพที่เกี่ยวข้องกับสายงานนี้ด้วย ผมเดาว่าทั้งคู่คงกำลังถกกันถึงเรื่องโบราณวัตถุที่เพิ่งถูกขุดขึ้นมาจากแม่น้ำในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเมื่อเร็วๆ นี้ ซึ่งเป็นจุดที่ไม่น่าจะพบเจอสิ่งของเครื่องใช้ในยุคก่อนประวัติศาสตร์ตรงบริเวณนั้นได้ ผมได้ยินคูเปอร์พูดถึงเรื่องนี้มาหลายวันแล้ว เขาคงกำลังโน้มน้าวศาสตราจารย์อังกูรให้เดินทางไปดูให้เห็นกับตาพร้อมกันกับเขาว่าของที่เพิ่งขุดขึ้นมาได้นั้นจะเป็นของโบราณจริงๆ หรือเป็นของที่ตั้งใจเอามาทิ้งให้จมอยู่ในบริเวณนั้น

ผมดูบุนหรืออีกครั้ง ก่อนจะขี้มึนให้ดับลงกับทรายด้านบนของถังโลหะ แล้วเดินกลับเข้าไปในตัวอาคาร

หลังจากคูเปอร์กลับไปไม่นาน ช่วงบ่ายวันเดียวกันนั้นเองก็มีคนเข้ามาพบศาสตราจารย์อังกูร เขาคือคุณศิริวัฒน์ เป็นนักธุรกิจผู้มั่งคั่งและเป็นผู้อุปถัมภ์รายใหญ่ที่บริจาคเงินสนับสนุนให้กับศูนย์ศิลปะและวัฒนธรรมเป็นประจำทุกปี เขามากับเบน ลูกชายของเขาซึ่งเป็นนักกีฬาว่ายน้ำทีมชาติ

คุณศิริวัฒน์มักจะมอบเงินสนับสนุนให้กับองค์กรเราโดยจะต้องมีการทำข่าวออกสื่อด้วยทุกครั้ง หรือในบางครั้งก็จะมาร่วมเปิดอีเวนต์ที่ทางเราจัดขึ้น แน่นอนว่าจะต้องมีการประชาสัมพันธ์อย่างเอิกเกริกให้รับรู้ทั่วกัน และในวันนี้เขาได้เข้ามาพบกับศาสตราจารย์อังกูรเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนั้น ทั้งที่ผมส่งรายละเอียดต่างๆ ของอีเวนต์ที่เรากำหนดว่าจะจัดขึ้นในปีนี้ให้เขาคูเรียบร้อยไปหมดแล้ว

"สวัสดีครับคุณศิริวัฒน์" ผมลุกขึ้นทักทายเมื่อเขาเดินผ่านประตูสำนักงาน

เข้ามา

ฝ่ายนั้นพยักหน้าและยิ้มให้เล็กน้อย "เป็นยังไงบ้าง เห็นว่าเพิ่งไปร่วมงานที่ญี่ปุ่นกับท่านผู้อำนวยการนี่ ใช่ไหม"

"ใช่ครับ" ผมตอบ "งานของทางนั้นน่าสนใจครับ ทั้งตัวศิลปินแล้วก็ลักษณะงานที่จัดขึ้น มีไอเดียแปลกใหม่ในการนำเสนอ ในอนาคตถ้าเป็นไปได้ทางเราอาจจะมีการเชิญให้ศิลปินทางนั้นมาร่วมงานกับเราที่นี่ครับ"

เมื่ออาทิตย์ก่อนผมติดตามศาสตราจารย์อังกูไปร่วมงานนิทรรศการศิลปะร่วมสมัยที่โตเกียว ซึ่งทำให้ได้พบกับศิลปินหลายท่านรวมทั้งผู้จัดงาน ซึ่งหากมีโอกาสและข้อตกลงที่เหมาะสม ทางเราอาจจะจัดแสดงนิทรรศการซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างศิลปินของทั้งสองประเทศขึ้นบ้างเหมือนกัน

"ดีเยี่ยมแบบนี้ ผู้อำนวยการถึงได้ให้คุณติดตามไปไหนมาไหนตลอด ใช่ไหม หรือว่าเพราะเป็นลูกศิษย์เก่า" เขากลามแถมแหย่

"ก็ไม่เชิงแบบนั้นหรอกครับ" ผมยิ้มแบบถ่อมตัว "ผมเป็นทั้งลูกศิษย์และก็ทำงานกับท่านมาหลายปี เลยพอจะรู้แนวทางของท่านอยู่แล้ว ส่วนเรื่องการมองหาว่ามีอะไรที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์กับคนที่รักงานศิลปะกับโบราณคดี จะได้เอามาเสนอให้กับทางผู้บริหารเพื่อพิจารณา มันเป็นงานของผมอยู่แล้วครับ"

"อืม" คุณศิวพัฒน์พยักหน้าก่อนจะหันไปทางลูกชายแล้วถามขึ้น "เบนจะเข้าไปกับพ่อด้วยไหม"

"เบนขอรอข้างนอกดีกว่าครับ" อีกฝ่ายตอบ "เรื่องนี้เบนไม่ค่อยถนัด"

ผมมองเลยไปทางลูกชายของคุณศิวพัฒน์พลางเอ่ยทักทาย "เป็นยังไงบ้างครับน้องเบน ช่วงนี้ยังซ้อมหนักอยู่เหมือนเดิมรึเปล่า"

"หนักยิ่งกว่าเดิมอีกครั้ง" เบนยิ้มให้ผมพลางถอนใจแรง "แต่เหนื่อยแค่ไหนก็หยุดไม่ได้ เพราะใกล้จะแข่งแล้ว"

คุณศิวพัฒน์ตบท้ายลูกชายด้วยท่าทางภาคภูมิใจอย่างมาก "เอาน่า เราเป็นตัวเก่ง เป็นตัวแทนประเทศ ต้องพยายามหนักหน่อย"

จากนั้นเขาก็หันมาถามผม "ผู้อำนวยการอยู่ในห้องใช่ไหม"

"ครับ ท่านรอฟบคุณศิวัฒน์อยู่ข้างใน เชิญครับ" ผมผายมือ

"เบนไปรอตรงโน้นนะครับ" เบนบอกกับพ่อของเขา ก่อนจะเดินไปยังชุดโซฟาปรับแขกที่ตั้งอยู่ใกล้กับผนังกระจกใสบานใหญ่สูงจากพื้นจรดเพดานซึ่งมองออกไปเห็นวิวสวยๆ ด้านนอก

เมื่อคุณศิวัฒน์เข้าไปในห้องทำงานของศาสตราจารย์อังกร ผมก็กลับมาที่โต๊ะทำงานของตัวเอง ผมเหลือบมองเบน ดูเหมือนว่าเขาจะกำลังเล่นเกมในโทรศัพท์มือถือของตัวเอง เขาเป็นหนุ่มหน้าตาดี หุ่นนักกีฬา แต่งตัวสบายๆ ใช้เครื่องประดับน้อยชิ้น แคนาฟีกากับแหวน แต่ของทุกอย่างบนตัวของเบนแพงระยับแบบที่เกินจะจับต้องได้สำหรับคนส่วนใหญ่ของประเทศ

ปกติแล้วผมให้ความนับถือและรู้สึกขอบคุณผู้มอบเงินสนับสนุนให้องค์กรเราทุกคนจากใจจริงเสมอ แต่ในกรณีของคุณศิวัฒน์ถือว่าค่อนข้างพิเศษสำหรับผม พิเศษในแง่ลบ

เขาบริจาคเงินเพื่อภาพลักษณ์ของบริษัทตัวเอง ไม่ใช่มีน้ำจิตน้ำใจอย่างแท้จริงที่จะสนับสนุนศิลปินหรือส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมอะไรหรอก เขาแค่ต้องการให้คนเห็นว่าบริษัทของเขาตอบแทนคืนให้กับสังคมบ้างก็แค่นั้นแหละ เพราะวิธีการดำเนินธุรกิจของเขามั่นโคตรจะโลกและเอาเปรียบ สวาปามทรัพยากรของประเทศเพื่อทำกำไรมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยที่ไม่แยแสถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่คนในสังคมต้องแบกรับร่วมกัน แถมยังกลั่นกินและกีดกันคนทำธุรกิจรายเล็กรายน้อยไม่ให้มีโอกาสมาเบียดส่วนแบ่งการตลาดจากเขาได้ง่ายๆ

เอาตรงๆ นะ ผมยอมรับว่าบางครั้งก็รู้สึกสะใจเหมือนกันที่ดึงเอาเงินจากคนแบบนี้มาได้ ถึงจะเป็นแค่เศษเสี้ยวเงินของเขา แต่อย่างน้อยก็ยิ่งดีกว่านั่งมองตาปริบๆ โดยที่ทำอะไรไม่ได้เลย แต่นั่นไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเบน ลูกชายคนเล็กของเขาหรอก

ไม่กี่นาทีต่อมาเบนก็ลุกขึ้นแล้วเดินมาหาผมที่โต๊ะทำงาน "ห้องน้ำไปทางไหนนะครับพี่เมธ ผมจำไม่ได้"

"ออกไปแล้วเลี้ยวซ้าย อยู่สุดทางเดิน" ผมตอบพลางชี้มือไปทางนั้น

"ขอบคุณครับ" เบนพยักหน้าแล้วยิ้มให้ผมก่อนจะเดินออกไป

สองนาที่ต่อมาผมก็ลุกขึ้นแล้วก้าวออกไปยังส่วนที่เป็นโต๊ะทำงานของคนอื่นๆ ผมแตะที่ป่าของเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งแล้วบอกกับเขา

"ถ้าผู้อำนวยการออกมาแล้วถามถึงผม ฝากบอกหน่อยนะว่าผมลงไปขอเอกสารจากฝ่ายธุรการที่ชั้นล่าง"

"โอเค" อีกฝ่ายตอบโดยที่แทบไม่เงยหน้าขึ้นจากโต๊ะด้วยซ้ำ

ผมเดินออกจากส่วนของสำนักงานแล้วเลี้ยวซ้ายไปตามทางที่ตรงไปยังห้องน้ำ ที่จริงเรามีห้องน้ำอยู่หลายจุดในอาคารหลังนี้นะ แต่ตรงนี้ค่อนข้างกว้างขวางและหรูหราเป็นพิเศษ แถมยังเงียบสงบเพราะไม่ค่อยมีใครเข้ามาใช้

เมื่อเปิดประตูห้องน้ำเข้าไป ผมก็เห็นเบนยืนกอดอกพิงเคาน์เตอร์อ่างล้างมือเหมือนกำลังรออะไรอยู่

กรีก...

ผมปิดประตูห้องน้ำแล้วกดล็อก เบนคลี้มเมื่อเห็นผมทำแบบนั้น

"นึกว่าพี่จะไม่ตามมาซะแล้ว" เบนพูด

ผมเดินเข้าไปหาเขา ถึงผมจะไม่ค่อยชื่นชอบในตัวคุณศิวิล์นเท่าไร แต่ชื่นชอบในตัวลูกชายของเขามาก ผมถูกใจเบนและเบนก็ถูกใจผม เราแอบแซ่กันแบบไม่ผูกมัดและไม่ได้มีฝ่ายไหนพยายามจะเป็นคนรักกันขึ้นมาจริงๆ

เมื่อผมเดินเข้าไปถึงตัวเบน เขาก็เอาแขนโอบรอบคอผม กลิ่นของเขาหอมสะอาดเหมือนเพิ่งอาบน้ำสระผมมาใหม่ๆ แววดตาของเขาหวานอำปันท้าย ผมดึงแขนของเบนออกแล้วดันตัวเขาเข้ากับผนังโดยที่ล็อกข้อมือของเขาไว้ทั้งสองข้าง เบนร้องอุยออกมาเบาๆ เมื่อแผ่นหลังกระแทกเข้ากับผนังหินอ่อนเย็นเฉียบ

"รุนแรงจังนะครับคุณหัวหน้าฝ่ายระดมทุน" เบนพูดพลางยิ้มยั่ว

ผมก้มลงบดริมฝีปากเข้ากับปากของเบนแรงๆ เขาเผยอรับอย่างเต็มใจ และจับตอบ ลิ้นของเราเกี่ยวกระหวัดกันอย่างเร้าร้อนถึงอารมณ์

"อืม..."

เบนแปลงเสียงครางออกมาเมื่อผมเลื่อนมือข้างหนึ่งมาคลึงคลันตรงอกเขา ผมจับไต่ลงมาตามลำคอ ก่อนจะปล่อยมือของเบนเพื่อที่จะถอดเสื้อของเขาออก

รูปร่างของเบนดีมาก เขามีกล้ามเนื้อแน่นตึงสมส่วนแบบนักกีฬาว่ายน้ำ ผมระดมจูบและพอน์พันแบบเน้นๆ หนักๆ พลังนิกเสียดายเล็กน้อยที่เขาอาบน้ำมาก่อน ไม่อย่างนั้นกลิ่นกายของเขาคงมีกลิ่นคลอรีนจางๆ ผสมกับกลิ่นผิวเนื้อตามธรรมชาติ ซึ่งมันรั้าอารมณ์ผมเป็นที่สุด ผมแทรกหัวเข้าเข้าที่ระหว่างขาของเบน ขยับเสียดสีอย่างรู้ว่าเขาจะต้องชอบขณะที่เลื่อนมือไปบีบแก้มก้นเขาแรงๆ เบนถึงกับอ้อนยวบ เขาซบหน้าลงที่ไหล่ผมแล้วกระซิบเสียงแผ่วพริ้ว

"ผมอยากจั่ง ทำกันนะครับพี่เมธ"

"ตอนนี้นะเหรอ พุดอะไรนะ" ผมขยับตัวมามองหน้าเขา "คุณพ่ออยู่ห้องข้างๆ นี่เองนะ อยากถูกจับได้รึไง"

"ก็มัน..."

"เราไม่ได้มีเวลามากขนาดนั้น อดทนหน่อยสิ อีกอย่างเบนก็กำลังจะลงแข่งอยู่อีกไม่กี่วันแล้ว พ่อของเบนเหมือนจะหวังเอาไว้มากด้วยนะอย่าทำให้เขาผิดหวังดีกว่า" ผมแตะที่ลูกคางมนๆ ของเขา "เชื่อพี่นะครับ... เด็กดี"

เบนดูเหมือนไม่อยากจะยอม เขาเอาแต่ใจเป็นปกติซึ่งผมชอบมาก

"เอาแบบนี้ก็แล้วกัน" ผมไต่นิ้วโป้งตรงริมฝีปากกลางของเขา "ถ้าแข่งเสร็จแล้วทำลายสถิติตัวเองได้ กลับมาเอารางวัลที่พี่"

"รางวัลอะไรครับ"

"ค้างคืนด้วยกันไหม"

"อะไรนะ" เบนกระตุกยิ้ม "พี่คิดว่าตัวเองได้ดีมากจนกลายเป็นรางวัลของผมได้เลยเหรอ"

"ไม่รู้สิ"

เบนเอียงคอเล็กน้อย ฝ่ามือเขาลูบไล้บนแผ่นอกผม เขาอ้อยอิ่งอยู่ตรงนั้น

เหมือนไม่อยากจะอยู่แค่นี้ เบนซ้อนตาขึ้นมองผม "โอเคครับ"

ผมก้มลงจูบที่ปากเขาอีกครั้ง จงใจให้ดูดีเป็นพิเศษ เบนเข่าอ่อนผมประคองแผ่นหลังเขาไว้ เมื่อผมถอนจูบเบนก้แทบจะยืนไม่อยู่

"จะได้มีกำลังใจแรง" ผมบอก

"ใจร้าย" เบนหัวเราะเบาๆ ก่อนจะดันตัวผมออก

ผมหยิบเสื้อมาช่วยสวมคืนให้เขา เบนขยับไปมองกระจก เขาจัดเสื้อกับทรงผมให้ดูเรียบร้อยเหมือนไม่ได้เข้ามาพัดกับใครในนี้ ก่อนจะหันมาจูบที่แก้มผมหนึ่งฟอดแล้วก้าวไปทางประตู

เมื่อเบนออกไป ผมก็ก้มลงที่อ่างใกล้ๆ แล้วเปิดก๊อกน้ำล้างหน้าเพื่อบรรเทาอาการหน้ามืดตามัวจากการที่เพิ่งนัวกับหนุ่มนักกีฬามาหยกๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นผมก็รู้สึกว้าวแสงสว่างในห้องน้ำวันนี้มันดูสลัวกว่าปกติ ชวนให้อึดอัดอย่างบอกไม่ถูก รวมถึงความเย็นแบบแปลกๆ ที่กระทบผิว มันให้ความรู้สึกเย็นเยียบไม่ใช่เย็นจ๋า ทั้งที่เครื่องปรับอากาศก็ดูจะทำงานปกติดีอยู่

ผมอาจจะเบลอลไปเอง ก่อนจะสะบัดศีรษะเบาๆ ไล่ความรู้สึกนั้นออกไปหรือไม่คงเป็นเพราะเมื่อที่ผมก็พยายามหยุดตัวเองไม่ให้เผลอคิดถึงอยากพาดเบนเต็มที่แล้วเหมือนกัน แทบจะถอดกางเกงเขาออกแล้วจัดการเขาตรงเคาน์เตอร์นี้เลยด้วยซ้ำให้สาสมกับความผิดที่เขามารบกวนสมาธิผมในเวลางาน

เบนกับผมเคยมีอะไรกันมาแล้ว 3-4 ครั้ง และมันก็ซาบซ่านรั้าใจทุกครั้ง เบนลุ่มมากทุกท่าไม่ว่าจะดุเดือดขนาดไหน เขาจะกัดฟันและยกสะโพกขึ้นรับแรงกระทำจากผมโดยไม่ปริปากบ่น ผมได้แต่หวังว่าถ้าความตลกขบขันมาสักวัน คุณศิวณ์จะได้ไถ่ถอนมากจนถึงขั้นตัดเงินสนับสนุน หากได้รู้ว่าคุณเคยกระแทกใส่ลูกชายเขาบนโต๊ะทำงานโดยมีเอกสารที่ต้องส่งให้เขารองอยู่ใต้ก้นของเบน ซึ่งผมต้องทำมันขึ้นมาใหม่หลังจากนั้นเพราะเบนทำมันยับและเปียก

หลังจากนั้นผมก็กลับไปทำงานในส่วนที่ต้องรับผิดชอบต่อ ผมเป็นหัวหน้าฝ่ายระดมทุน ซึ่งต้องรับรู้ความเคลื่อนไหวรวมทั้งประสานงานกับ

หลายฝ่าย ทั้งทางฝั่งพิพิธภัณฑน์ ฝั่งการจัดแสดงงานศิลปะ รวมถึงส่วนที่เป็นโรงละคร

เมื่อถึงเวลาเลิกงาน ผมก็คิดว่ากุญแจรถแล้วขับออกมา เย็นนี้ผมนัดกับคูเปอร์ไว้ที่ร้านอาหารในโรงแรมแห่งหนึ่งตรงสุขุมวิท เราทั้งคู่ตั้งใจจะไปชิมอาหารฝีมือเชฟระดับมิชลินสตาร์ซึ่งมาจากอิตาลีที่มาร่วมมือในเทศกาลอาหารและไวน์ในอาทิตย์นี้

เมื่อไปถึงโรงแรม ผมก็เจอคูเปอร์รออยู่ก่อนแล้ว เราทั้งคู่ไปนั่งตรงโต๊ะที่จองเอาไว้ มันเป็นโต๊ะที่มองออกไปยังคอร์ตโล่งกว้างกลางโรงแรมซึ่งมีสระน้ำคดโค้งล้อมรอบด้วยพรรณไม้ดูสดชื่น มีสะพานไม้และสระบัวอยู่ตรงฝั่งหนึ่ง บรรยากาศดีชวนให้ผ่อนคลาย อาหารรสชาติดีมากตามที่คาดหวัง เราคุยกันเรื่อยเปื่อยทั้งเรื่องที่เขากับศาสตราจารย์อังกฤษพูดคุยกันในวันนั้นและเรื่องงานของผม จนกระทั่งคูเปอร์ก็ขี้นมา

"มึงเหมือนมีอะไรในใจ มีเรื่องอะไรรีปเล่าวะ"

แทนที่จะตอบ ผมย้อนถามเขาแทน "มึงก็เหมือนกัน ถอนหายใจหลายรอบแล้วรู้ตัวไหม"

"ถูกกังวลเรื่องมิน" คูเปอร์สรวลพุดตลกๆ คิ้วเขาขมวดมุ่น

"ถูกก็กังวล แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากต้องไว้ใจหมอ"

ไม่จริงเลย ผมทำอะไรบางอย่างลงไปแล้ว แต่ไม่แน่ใจว่ามันจะส่งผลแบบไหน ความกังวลของเราอยู่คนละจุดกัน คูเปอร์กังวลเรื่องการผ่าตัด ส่วนผมกังวลเรื่องผู้ชายในชุดสีดำ

อู๋ๆ ผมก็ได้กลิ่นหอมแปลกๆ ลอยมาในอากาศ มันหอมฉุนคล้ายกับดอกไม้หรือเครื่องหอมแบบไทยๆ ผสมกับกลิ่นป่าชื้นๆ ผมมองไปที่สวนกลางคอร์ต เพื่อว่ามันอาจจะมาจากสระบัวหรือต้นไม้ใหม่ที่ปลูกอยู่ใกล้กับทางเดิน แต่กลิ่นมันไม่ใช่ ผมใช้ข้อนิ้วถูปลายจมูกด้วยความไม่แน่ใจว่าคิดไปเองหรือเปล่า

"ได้กลิ่นอะไรหอมๆ รีปเล่า" ผมพุดออกไป

คูเปอร์ทำจมูกพุดพิด "กลิ่นน้ำหอมของโรงแรมมั้ง"

"ไม่ใช่ มันหอมฉุยๆ เย็นๆ เหมือนดอกไม้ไทยสักอย่างที่ผสมในน้ำอบ น้ำปรุงสมัยก่อนนะ"

"เอิ่ม...กลิ่นแบบน้ำอบไทยนะเหรอ"

"กูไม่ได้หลอน" ผมรีบพูดเมื่อเห็นหน้าเขา "มึงไม่ได้กลิ่นเลยเหรอ หอมออกขนาดนี้"

"หรือว่ามึงเมา อ่อนนะ"

"โวน์แค่นี้เนียนะ" ผมส่ายหน้า

หลังจากนั้นผมก็แยกกับคูเปอร์และกลับไปยังที่พักของตัวเองซึ่งเป็น คอนโดมีเนียมในย่านพร้อมพงษ์ มันเป็นอาคารสี่ทาสลับกระจกสูง 30 ชั้น มีพื้นที่ส่วนกลางเป็นบรรยากาศแบบรีสอร์ทและมีระบบรักษาความปลอดภัยที่ดี ผมเดินผ่านโถงกว้างแล้วขึ้นลิฟต์ไปยังชั้น 14

ผมเลือกอยู่ที่นี้เพราะมันสอดคล้องกับไลฟ์สไตล์ของผม มันอยู่ในจุดที่ ใกล้กับศูนย์การค้าและสวนสาธารณะ รวมทั้งมีร้านอาหารดีๆ หลายแห่ง ในระยะที่เดินทางไปได้ง่าย ผมชอบความเงียบสงบและสะดวกสบายในพื้นที่ ส่วนตัวท่ามกลางความวุ่นวายแบบสังคมเมืองที่รายรอบแบบนี้

เมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้อง ผมก็โยนข้าวของลงบนโต๊ะรวมกับหนังสือ และซองเอกสารต่างๆ อย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะก้าวผ่านห้องนั่งเล่นไปยังส่วนที่เป็นห้องครัว เปิดตู้เย็นหยิบเบียร์เย็นเจี๊ยบออกมาหนึ่งขวดแล้วเดินออกไปยัง ระเบียงด้านนอกที่ทอดออกไปนั่งชมวิว โดยมีคาดฟ้าส่วนกลางซึ่งเป็นสวน เขียวขุ่มอยู่ด้านล่างไปทางด้านล่าง

ผมรู้สึกว่ามันดีที่ผมไม่ครบถ้วนเหมือนปกติ ไม่ใช่เพราะเรื่องงานที่ค่อนข้างวุ่นวาย แต่เป็นเพราะเรื่องอื่นที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นต่างหาก ซึ่งผมก็ ไม่อยากโทษตัวเองมากนักหรอก เพราะถ้าลองนึกถึงสิ่งที่ผมเพิ่งเจอมาใน 24 ชั่วโมงก่อนหน้านี้ ผมก็ค่อนข้างนับถือตัวเองด้วยซ้ำที่ยังตื่นขึ้นมาใช้ชีวิต แบบเกือบๆ จะปกติได้อยู่ ทั้งที่ควรจะสติแตกไปแล้ว

ผมยกขวดเบียร์ขึ้นดื่ม ส่งความเย็นฉ่ำผ่านลำคอลงไป ก่อนจะทรุดตัวลง นั่งบนเก้าอี้พักผ่อนตรงระเบียง ทอดสายตาไปยังตึกสูงมากมายที่เต็มไปด้วย

แสงไฟสว่างตัดกับสีของท้องฟ้ายามค่ำคืน และเริ่มครุ่นคิดถึงเรื่องนั้นอีกครั้ง
ที่ผมเห็นคือยมทูตจริงๆ หรือเปล่า

ผมถามคำถามที่ไม่มีคำตอบแน่ชัดนั้นกับตัวเองอีกครั้ง ทั้งๆ ที่คิด
เกี่ยวกับมันซ้ำแล้วซ้ำอีกมาทั้งคืน รวมทั้งพยายามบิดเบือนว่ามันเป็นแค่
ภาพลวงตาที่ผมสร้างขึ้นมาจากความเป็นห่วงหวั่น แต่การยืนยันจาก
มินก็ทำให้ข้อสันนิษฐานนี้ตกไป เพราะมันแทบจะเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์สองคน
จะสร้างภาพลวงตาที่มีรายละเอียดทุกอย่างเหมือนกันเปี้ยบในเวลาเดียวกัน
แบบไม่มีผิดเพี้ยนอย่างนี้

ผมยกขวดเบียร์ขึ้นดื่มอีกครั้ง ก่อนจะเอนตัวพิงกับเก้าอี้แล้วหลับตาลง
รู้สึกได้เลยว่าสมองและร่างกายตัวเองอ่อนล้าเต็มที

แล้วมันจะเป็นยังไงต่อ หลังจากที่ผมขัดขวางยมทูตนั้นไปแล้ว

ผมถามตัวเองอย่างสับสน เรื่องมันจะจบลงแค่นี้ หรือว่าเขาจะกลับมา
อีกครั้งเพื่อเอาชีวิตของมินในคืนที่ผมไม่อยู่ด้วย

...ไม่หรอก ข้าเอาชีวิตเขาไม่ได้แล้ว เจ้ามนุษย์...

ผมสะดุ้งเล็กน้อยและพยายามลืมตาขึ้น แต่เปลือกตาของผมกลับ
หนักอึ้งเหมือนมีหินมาถ่วงไว้ ผมเริ่มตระหนกเมื่อรู้สึกว่าคำตอบนั้นไม่ได้มา
จากความคิดของตัวเอง!

...เจ้าเข้ามาขัดขวางในเรื่องที่ไม่ใช่ธุระของเจ้า และทำให้งานของข้า
ผิดพลาด...

เสียงทุ้มต่ำก้องกังวานอยู่ในหัวของผม ผมสะดุ้งหันหน้าไปมาอย่างอึดอัด
รู้สึกทรมานเหมือนถูกถ่วงให้จมดิ่งลงในน้ำลึกโดยที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

...เจ้าฝ่าฝืนลิขิตแห่งโลกวิญญูณ มนุษย์ที่ไร้ค่า จงมอบดวงวิญญูณ
ของเจ้ามา...

ตอนนี้ผมอึดอัดจนถึงขั้นหายใจไม่ออกแล้ว

"ไม่!"

ผมตะโกนออกมาสุดเสียง ดันรณจนสามารถลืมตาตื่นขึ้นมาได้ในที่สุด!

ผมผุดลุกขึ้นนั่งและหอบหายใจแรงเหมือนเพิ่งวิ่งมาหลายกิโลเมตร

เหงื่อแตกพลั๊ก ใจสั่นจนแทบจะหลุดออกมาจากอก และก็พบว่าตัวเองยังคง
นั่งอยู่บนเก้าอี้ตมระเบียงเหมือนเดิม ผมพยายามสงบสติอารมณ์แล้วมองไป
รอบๆ คงเผลอนั่งหลับไปหลังจากกลับมาแล้วก็นั่ง

...ไม่ใช่ฝัน

ความคิดหนึ่งในจิตใจได้แย้งขึ้นมา เพราะความรู้สึกเมื่อครู่มันสมจริง
เกินกว่าจะเชื่อว่าเป็นความฝัน แต่ก็เลอะเทอะไร้สาระเกินกว่าจะเชื่อว่ามัน
เป็นความจริงด้วย

แล้วอยู่ๆ ผมก็ได้กลิ่นหอมประหลาดลอยมากับสายลม พร้อมกับ
ความที่บิ๊มในอากาศที่กดทับลงมา ดวงไฟตรงเพดานติดๆ ดับๆ เหมือนใกล้
หมดสภาพการใช้งาน ก่อนจะดับวูบลง เหลือเพียงแสงสว่างจากด้านในห้องที่
ส่องผ่านออกมา

ผมหันไปมองรอบๆ อีกครั้งอย่างหวาดระแวง รู้สึกเหมือนว่าผมไม่ได้
อยู่คนเดียว แต่มันระเบียงไม่มีใครอีกเลยนอกจากผม ซึ่งก็ควรเป็นแบบนั้น
เพราะผมอยู่บนชั้นที่ 14 ฝันร้ายพิลึกๆ เมื่อก็คงทำให้ผมเกิดอาการหลอน
ตัวเองขึ้นมา

แต่แล้วผมก็รู้สึกถึงความเย็นเยียบที่กระทบผิว รวมทั้งเห็นเงาอะไร
บางอย่างรูปหัวใจอยู่ตรงทางตาด้วย ประสาททุกส่วนของผมตื่นตัวขึ้นทันที
ชนบริเวณแขนและต้นคอลูกเกรียว ในขณะที่ปากสั่นจนฟันกระทบกัน

ตอนนี้แหละที่ผมแน่ใจแล้วว่าผมไม่ได้อยู่ตามลำพัง...

ผมค่อยๆ หันหน้าไปมองทางด้านหนึ่งของระเบียงที่มีเงามืดทอดยาว
จากระเบียงชั้นบนลงมาถึงผนังและทอดไปตามพื้น ผมข่มความรู้สึกอยาก
อยากเห็นซึ่งเป็นสัญชาตญาณหนึ่งของมนุษย์ และพยายามจะบังคับตัวเอง
ให้หันกลับมาทางเดิมในขณะที่ภาวนาให้นี่เป็นส่วนหนึ่งของความฝันเมื่อกี้
ที่ผมยังไม่ได้ตื่นขึ้นมาจริงๆ เพื่อที่มันจะได้เป็นเพียงแค่ฝันร้าย

แต่แล้วผมก็เห็นการเคลื่อนไหวบางอย่างในเงามืด ผมเบิกตากว้าง
อย่างบังคับตัวเองไม่ให้ไม่มองไม่ได้

แล้วผู้ชายร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีดำก็ก้าวออกมา...

บทที่ 3

กิเลสเป็นเรื่องของมนุษย์

เขาออกจากเงามืดมายืนอยู่ต่อหน้าผมห่างออกไปไม่กี่ก้าว เต็มตาแบบที่ไม่มีทางจะเป็นความฝันไปได้ แสงไฟจากด้านในห้องที่ส่องผ่านออกมา ยิ่งระบือยอ่อนจางลงเหมือนถูกดูดกลืนด้วยความหม่นทึม ผมผุดลุกขึ้นและถอยหลังกรูดไปจนชิดกับผนัง

"หนี่ง! น่าสมเพช ไม่มีมนุษย์หน้าไหนหนีความตายไปได้"

เขาพูดขณะเดินเข้ามาใกล้ เสียงเขาต่ำพราแปรงหู ผมหันไปคว่ำที่เขี้ยวหรือเขารามิกที่วางอยู่บนโต๊ะมาไว้ในมือแล้วขว้างออกไปทันที ชายในชุดสีดำขยับวูบ ที่เขี้ยวหรือสอยพลาดเป้าหมายไปกระแทกกับผนังแล้วแตกออกเป็นชิ้นๆ ร่วงลงบนพื้นระบือย

"คิดจะทำร้ายข้าอีกเป็นครั้งที่สอง ซ่างไร้สติ"

เขาขยับตัวอีกครั้งและมาอยู่ตรงหน้าผมได้ในพริบตา ผมรีบหันไปคว่ำขวดเบียร์ที่อยู่ใกล้มือแล้วฟาดมันเข้ากับราวระบือยจนมันแตกเป็นคมแหลมก่อนจะย่นมันออกไปทางเขาอย่างขมขู่ แต่เขาไม่สนสักนิดและยังก้าวเข้ามาผมตัดสินใจเงื้อมมือขึ้นแล้วจ้วงแทงลงที่อกเขาอย่างแรง!

ผมกดน้ำหนักมือแล้วลากลงให้คมแก้วกรีดบริเวณอกเขา เสียงลั่นเป่าะดังขึ้นจากแก้วที่แตกอีกครั้งในมือผม ชิ้นส่วนของมันบาดเข้าที่ผิวเนื้อตรงอุ้งมือ ผมรู้สึกถึงของเหลวอุ่นๆ ที่ทะลักออกมาจากฝ่ามือไหลลงไปตามแขนขณะที่อีกฝ่ายยังยืนปักหลักอย่างมั่นคง ผมจ้องมองตรงแผ่นอกของเขาที่ไม่มีอะไร

เปลี่ยนแปลงแม้แต่เนือยจากการกระทำเมื่อกี้้น ก่อนจะก้าวถอยตัวหนีไปทาง
ด้านข้าง หัวใจเต้นกระหน่ำจนแทบจะกระเด็นออกมา

ตอนนั้นผมรู้แล้วว่าอะไรก็หยุดเขาไม่ได้ ต่อให้มืออาวุธร้ายแรงขนาดไหน
อยู่ในมือก็ตาม ผมเบนสายตามองลงไปยังสวนที่อยู่ตรงดาดฟ้าด้านล่างที่ยัง
มีเสียงน้ำพุแว่วมาให้ได้ยินเบาๆ มันอยู่ตรงชั้น 9 ขณะที่ห้องผมอยู่บนชั้น 14
ด้วยความสูงขนาดนี้ถ้าผมกระโดดลงไปก็อาจจะลงเอยด้วยการหัวฟาดพื้น
กะโหลกแตกหรือคอหัก ซึ่งคงเป็นการตัดสินใจที่โง่เขลา แต่ถ้าเทียบกับการ
ยืนอยู่เฉยๆ รอให้เขาเอาเคียวสับบนร่างผมมันก็ไม่ได้มีอะไรดีไปกว่ากันเลย

ผมตัดสินใจจะเสี่ยง

เขาก้าวเท้าเข้ามาใกล้มากขึ้น ไม่มีเวลาที่จะคิดทบทวนซ้ำสองแล้ว
ผมขยับป็นขึ้นไปอยู่บนราวระเบียงอย่างรวดเร็ว หากโชคดีผมอาจคว้าลูกกรง
ระเบียงห้องที่อยู่ต่ำลงไปเอาไว้ได้และขอความช่วยเหลือ ยมทูตในชุดสีดำ
ยื่นมองผมนิ่งๆ เหมือนอยากรู้ว่าผมจะหนีตายจากเขายังไง ผมจ้องตาเขา
ก่อนจะกลืนใจทิ้งตัวจากราวระเบียงลงสู่สวนด้านล่าง!

"โง่!" เสียงเขาคำรามลั่น

ร่างของผมร่วงหล่นลงไปตามแรงโน้มถ่วงของโลก ผมพยายามคว้า
ราวระเบียงลูกกรงของห้องที่อยู่ต่ำลงไป แต่มันพลาดหลุดมือจากความเป็ยกลื่น
ของเลือดในอุ้งมือผม ความตายกำลังรอผมอยู่อีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า ผม
หลับตาด้วยความกลัวที่สุดในชีวิตและภาวนาให้ความเจ็บปวดนั้นสั้นที่สุด
แต่แล้วอยู่ๆ ผมก็รู้สึกว่ามีลมพัดหอบพาร่างผมให้ลอยขึ้นในทิศทางตรงกันข้าม

"ฆ่าตัวตายหนีความตายนั้นอะไระ โง่หาที่เปรียบไม่ได้"

เสียงด่าหว่าดั่งอยู่ข้างหูผม ตามด้วยความรู้สึกที่เท้าของผมแตะลงกับพื้น
ในเวลาต่อมา ซึ่งมันทำให้ผมต้องล้มต่าขึ้นมอง แล้วผมก็ต้องประหลาดใจ
อย่างมากที่ตัวเองกลับมายืนอยู่ตรงระเบียงห้องตัวเองเหมือนเดิม แต่มัน
ไม่ใช่แค่นั้น เพราะยังมีอย่างอื่นที่ผมต้องประหลาดใจยิ่งกว่าอย่างมากมาย
หลายเท่า นั่นคือการที่ผมถูกพาตัวกลับขึ้นมาโดยฝีมือของยมทูต!

ผมยืนตัวแข็งทื่อ รู้สึกถึงความหนาวเยือกที่ไล่ขึ้นมาตามสันหลังเมื่อ

พบว่าตัวเองยืนพิงอยู่กับร่างของเขา แผ่นหลังของผมที่แนบติดอยู่กับอกของเขา ก่อให้เกิดความรู้สึกประหลาดพิลึกจนบรรยายไม่ถูก ผมไม่แน่ใจว่ายมทูตมีลมหายใจจริง ๆ หรือเปล่า แต่ความเย็นเยือกที่กระทบผิวบริเวณต้นคอ ก็ทำให้ผมตัวสั่นขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

"อย่าคิดจะฆ่าตัวตายอีกเป็นอันขาด" เสียงต่ำห้าวกระซิบสั่ง

ผมนิ่งงัน ทั้งๆ ที่กลัวแต่ก็เะใจในคำพูดของเขา ในเมื่อเขาเป็นยมทูต และคงมาอยู่ตรงนี้เพื่อที่จะเอาชีวิตผม แต่ทำไมกลับพูดเหมือนไม่อยากจะผมตาย

"รับปากข้า!" เขายึดกรามผมด้วยฝ่ามือแข็งแกร่งแล้วบิดให้ผมหันไปทางเขา

ผมหลับตาปัดโดยอัตโนมัติ

"สบตาข้า แล้วรับปาก"

ผมพยายามสกัดกั้นความกลัว ค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ ด้วยความหวาดหวั่น เพราะภาพใบหน้าขาวซีดเหมือนศพกับดวงตาที่เหมือนละอองไฟใต้เขาของผ้าคลุมขณะกำลังถือเคียวโค้งวาววับเพื่อคร่าวิญญาณมนุษย์ยังฝังติดในความทรงจำของผม แต่แล้วผมก็ต้องประหลาดใจอีกครั้งเมื่อพบว่ามันไม่ใช่...

ผมจ้องมองใบหน้าของยมทูตอย่างตื่นตะลึง สิ่งที่เห็นในระยะประชิดนั้น ดูประหลาด เขาดูเหมือนรูปสลักที่สร้างขึ้นอย่างประณีตและงดงามอย่างที่สุด เพียงแต่มันเป็นความงดงามที่เย็นชาไร้ชีวิตจิตใจ ผิวเนื้อเขาเรียบละเอียด แต่ขาวจัดไร้สีเลือดอย่างกับสร้างด้วยหิน ดวงตาสีดำในเขตที่เข้มจนคล้ายจะมีพลังอำนาจดูดกลืนจิตวิญญาณของคนที่ถูกมอง ริมฝีปากอ้อมโค้ง จมูกโค้งเป็นสันรับกับแนวกรามได้รูป เกือบจะคล้ายมนุษย์อยู่แล้ว แต่เขาหลอกผมไม่ได้หรอก เพราะบรรยากาศของความมืดมนชวนอึดอัดที่แผ่จากตัวเขา มันเข้มข้นจนไม่กล้าไว้ใจแม้แต่บัดเดียว

"แก...ต้องการอะไร" ผมเปล่งเสียงถามออกไป

โครม!

ร่างผมถูกเหวี่ยงหรือลอยไปกระแทกเข้ากับโต๊ะและเก้าอี้ ก่อนจะ
ไปนอนกองกับพื้น กระຈกบนผิวหน้าโต๊ะแตกเปื่อง เศษกระຈกคมๆ
รูดตามแขน เลือดแดงสดไหลจากบาดแผลตรงฝ่ามือและท่อนแขน
พยายามยันตัวขึ้นอย่างทุลักทุเลเมื่อเห็นเขาเดินเข้ามา แต่ก็ดันเสียหลัก
ไปอีก

"ถามคำถามเดิม แต่ใช้คำสุภาพกว่านั้น" เขาสั่ง

"อ้าก!"

"ถามซ้ำอีกครึ่ง"

"ค่อยฟังได้นั้นมาหน่อย" เขาพยักหน้าแล้วขยับเท้าออก

"ก่อนที่จะตอบคำถามนั้น จำต้องรับปากว่าจะไม่ฆ่าตัวตาย" ยมทูต
จ้องมองมาที่ผมด้วยสีหน้าเรียบเฉยเหมือนเรากำลังพูดคุยกันเรื่องทั่วๆ ไป
ไม่ใช่ทำให้ผมบาดเจ็บเลือดสาด

"ดีมาก" เขาพยักหน้า ก่อนจะขยับเข้ามาหิวตัวผมให้ขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้

ผมไม่กล้าเสี่ยงขัดขึ้นอะไรทั้งนั้นเพราะไม่อยากเจ็บตัวไปมากกว่านี้ ได้แต่ชบกรรมแน่นข่มความรู้สึกแล้วปล่อยให้เขาทำ

เมื่อผมนั่งลงบนเก้าอี้เรียบร้อยแล้ว เขาก็ขยับตัวถอยออก และยื่นมองผมที่นั่งเอนตัวพิงเก้าอี้ขณะที่เลือดยังหยดติ๋งจากปลายนิ้วลงที่พื้น สภาพของผมตอนนี้เหมือนถูกซ้อมจนหมดโดยชายในชุดสูทสีดำเนี่ยบกริบเหมือนเจ้าพ่อแก๊งมาเฟีย ผมจึงมองเขาด้วยความระแวง

"สิ่งที่ผมพูดต้องการจากมนุษย์ไม่มีอะไรนอกจากดวงวิญญาณ เจ้าเข้ามาขัดขวางข้า ทำให้งานของข้าล้มเหลว"

"นั่นมันเป็นเพราะคุณจะทำนองชายผม" ผมเดินเสียงออกไป

"มันเป็นหน้าที่ของข้า!" เขาตวาดลั่นจนผมสะดุ้งเฮือก รู้สึกถึงกระแสไฟฟ้าที่แล่นปราดในบรรยากาศมืดหม่นที่โอบล้อมอยู่รอบตัว "เจ้าทำให้ข้าพลาดเวลาสุดท้ายแห่งชีวิตเขา ทำให้มันถูกเปลี่ยนแปลงออกไป และเจ้าจะต้องเป็นผู้ชดใช้มันคืนมา โดยมอบวิญญาณของเจ้าให้ข้าแทน"

ผมรับรู้สิ่งนั้นด้วยความแตกตื่น

"แล้วทำไมไม่เอามันไปตอนที่ผมตกลงไปข้างล่างเมื่อกี้!" ผมหลับหูหลับตาโผล่ออกไป เขาทำแบบนี้เพื่ออะไร ทำไมยังต้องเล่นสงครามประสาทกับผมอีก!

"เจ้ามนุษย์หน้าโง่! ดวงวิญญาณของมนุษย์ที่ฆ่าตัวตายไม่ต่างอะไรกับเศษขยะไร้ค่าของโลกวิญญาณ มันมีมลทิน และใช้อะไรอีกไม่ได้"

คำพูดของเขาทำให้ผมถึงกับหยุดกึก ผมเงยหน้าขึ้นมองเขาแบบกล้าๆ กลัวๆ แล้วถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ยังสั่นอยู่ "แปลว่าคุณจะเอามันไปตอนนี้แทนอย่างนั้นใช่ไหม"

"ข้าเอามาไม่ได้ถ้าเจ้าไม่ให้"

"หมายความว่ายังไง"

"เจ้ายังไม่ถึงเวลาตาย ดังนั้นข้าจึงไม่สามารถดึงดันช่วงชิงดวงวิญญาณมาจากเจ้าได้ เว้นแต่...เจ้าจะมอบมันให้ข้าเอง"

"แล้ว...ผมมีสิทธิ์ที่จะไม่ยอมมอบให้ด้วยเหวอ"

"เจ้าจะยอมในที่สุด และข้าเชื่อว่ามันคงใช้เวลาอีกไม่นานนัก"

ผมประมวลสิ่งที่ได้ยินอย่างรวดเร็วก่อนจะถามออกไป "แปลว่าตอนนี้ผมยังมีเวลาที่จะใช้ชีวิตต่อไปได้เหมือนเดิมใช่ไหม"

"เจ้ายังมีเวลามากเท่ากับอายุขัยของเจ้า แต่มันคงไม่เหมือนเดิม และเชื่อข้า..." ยมทูตโน้มตัวลงมา เราจ้องตากันในบรรยากาศของความทึบทึมอันน่าระทึก "เจ้าจะไม่ให้ข้าต้องรอนานนักหรอก"

พูดจบเขาก็ขยับออกห่าง ก่อนจะเดินหายลับไปในผนังที่กั้นระหว่างระเบียบห้องผมกับห้องข้างๆ ขณะที่ผมจ้องค้างอยู่แบบนั้นต่อไปอีกนานหลายนาที

ผมไปโรงพยาบาลในคืนนั้นเพื่อรักษาบาดแผล ก่อนจะกลับออกมาโดยที่มีผ้าพันแผลอยู่ตรงแขนกับฝ่ามือและใส่เฝือกตามข้อนิ้วกลางและนิ้วนางข้างซ้าย ผมบอกทุกคนว่าเป็นอุบัติเหตุเพราะมันสมเหตุสมผลที่สุด ใครจะกล้าเที่ยวไปบอกใครต่อใครตามความจริงว่าเพิ่งโดนยมทูตกระที่บมาหยกๆ ละ

เมื่อผมบอกข่าวกับที่ทำงาน ทุกคนก็แสดงความเป็นห่วงและถามอย่างมีน้ำใจว่าต้องการความช่วยเหลืออะไรบ้างไหม ซึ่งผมปฏิเสธไป แน่นอนว่าผมได้ลาหยุดพักผ่อนจนกว่าอาการบาดเจ็บจะดีขึ้น แต่บังเอิญว่าการพักผ่อนเป็นอะไรที่ผมไม่ได้อยากได้ในตอนนี้ ผมจำเป็นต้องเอาเวลาไปใช้ในการคิดทบทวนถึงเรื่องที่เกิดขึ้น

ผมควรต้องทำอย่างไรกับเรื่องราวประหลาดพิลึกนี้ ผมถามตัวเองในตอนที่กำลังอุ่นอาหารในเตาไมโครเวฟ มันเป็นมักกะโรนีกับผักโขมอบชีส แต่ยังไม่ทันที่ผมจะได้คำตอบ จานอาหารก็หลุดจากมือผมหล่นลงไปพื้น เพราะมือผมมันใช้การได้ดีแค่ข้างเดียว

"แม่่ง!"

ผมดึงถุงมือกันความร้อนออกแล้วปามันลงในอ่างล้างจานด้วยความโมโห แล้วยืนจ้องมักกะโรนีเซาะๆ กับผักโขมที่กองอยู่ตรงพื้นห้องครัว แต่สุดท้ายเมื่อพวกมันเก็บกวาดตัวเองไม่ได้ ผมก็ต้องเป็นคนทำ ผมเก็บกวาดพลา

กันต่อไปด้วย ไฉยมทูตเฮงซวย!

เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้มันโคตรบ้า อย่างกับอยู่ในเกมสักร้อยอย่างที่ผู้เล่นต้องคอยหนีการไล่ล่าจากยมทูต เขาคงสนุก แต่ผมไม่สนุกด้วย โดยเฉพาะเมื่อผมไม่รู้ว่าเขาจะทำยังไง ใช้วิธีแบบไหนให้ผมยอมมอบวิญญาณ หรือเขาจะสร้างเหตุการณ์ให้ผมตกอยู่ในอันตราย ให้ได้รับความทุกข์ทรมานจนต้องร้องขอความตายดีกว่ามีชีวิตอยู่

แต่ยมทูตเอาวิญญาณผมไปไม่ได้ถ้าผมไม่ยอม ซึ่งจุดนี้แหละที่ทำให้ผมยังพอจะประคองสติให้ไม่เป็นบ้าไปจริงๆ เหมือนว่าผมอาจจะไม่ใช่เหยื่อของเขาแบบหมดทางสู้โดยสิ้นเชิง ซึ่งแน่นอนว่าถ้ายังพอมีทาง...ผมสู้แน่

ผมนึกถึงรูปลักษณะอันงามสง่าของเขา แต่การกระทำโหดร้ายป่าเถื่อน เขาช่มและหยามผมอย่างมาก ด่าแล้วด่าอีกว่าเป็นมนุษย์โง่ๆ แต่ก็ดันปล่อยให้ผมมีชีวิตต่อ แถมยังพูดเหมือนว่าถึงยังไงผมก็จะยอมมอบวิญญาณให้เขาเองอยู่ดี ถ้ามั่นใจ...ใครมันจะจั่งจนยกวิญญาณให้ยมทูตกันวะถ้าเลือกที่จะไม่ให้ก็ได้

ผมว่าเขาอยากเล่นเกมหนีความตายมากกว่า

ผมขบขระมโนแน่ว่าจริงผมควรจะต้องกลัวจนหัวหด เพราะการเผชิญหน้ากับยมทูตต่อให้ยังไม่ถึงเวลาตายแต่มันก็ชวนให้ออกสั่นขวัญแขวนอยู่ดี เขามีกลิ่นอายของความตายที่คุกคามทำลายสติสัมปชัญญะ ผมกลัวเขาในเรื่องนั้น แต่บังเอิญว่าเรื่องนี้มันมีความซับซ้อนทางอารมณ์ปะปนอยู่ ผมมองผ้าพันแผลตรงฝ่ามือและเปลือกที่นิ้วซึ่งยังปวดหนึบ

เขาไม่น่าทำให้ผมแค้นขนาดนี้เลย

หลังจากนั้นผมก็ออกไปข้างนอกเพื่อไปหาอะไรกินในร้านอาหารสักแห่ง ผมเลือกอาหารญี่ปุ่นเพราะไม่ได้มีการใช้อุปกรณ์อะไรมากมาย แค่มีช้อนวาก็จับตะเกียบคีบอาหารกินได้

ผมเป็นคนแบบนี้ กินได้ทั้งๆ ที่เครียด ดำเนินชีวิตได้ต่อทั้งที่เจอวิกฤต พ่อกับแม่บอกว่าผมเป็นเด็กแปลกๆ มาตั้งแต่ตอนที่ยังเล็ก ผมจะไม่ค่อยร้องไห้

งอแงหรือคร่ำครวญอะไรเวลาที่เจ็บตัวหรือเจอเรื่องเสียใจ แต่จะนั่งอยู่เฉยๆ ในมุมของตัวเองและใช้ความคิดไปเรื่อยๆ พ่อกับแม่ไม่รู้ว่ามีผมคิดอะไรเพราะผมไม่พูด หรือพอพูดออกมาก็เป็นภาษาแปลกๆ ที่คนอื่นฟังไม่เข้าใจ เพราะมันเป็นภาษาที่ผมคิดขึ้นมาเอง คนแถวบ้านแอบเรียกผมว่าเด็กบ๊อง ในขณะที่พ่อแม่เรียกอย่างมองโลกในแง่ดีว่า 'มีความเป็นตัวของตัวเองสูง'

หลังจากกินอาหารเสร็จ ผมยังไม่อยากกลับที่พัก ก็เลยเลือกที่จะไปเดินปลดปล่อยอารมณ์ในสวนสาธารณะแทน มันเป็นสวนสาธารณะขนาดใหญ่ที่อยู่ใจกลางเมือง ใกล้กับถนนสุขุมวิทซึ่งเป็นเส้นทางที่ผมใช้อยู่เป็นประจำ ตอนนี้เป็นเวลาเย็นซึ่งจะมีคนมาวิ่งออกกำลังกายและปั่นจักรยานอยู่รอบสระน้ำกว้างใหญ่

ปกติแล้วผมมักจะมาวิ่งออกกำลังกายที่นี้อยู่บ่อยๆ แต่วันนี้ผมคงทำได้แค่เดินทอดน่องและนั่งพักสักครู่ในบรรยากาศสงบและทัศนียภาพที่น่าจะทำให้ผมง่วงไปซะหมดไปเอง เพราะต้องการใช้ความคิดในบางเรื่อง

ผมเดินผ่านต้นปาล์มสูงเป็นแนวไปจนถึงเก้าอี้ที่นั่งที่ตั้งเป็นระยะอยู่รอบสระน้ำ ผมเลือกมุมที่ค่อนข้างไกลห่างออกมา แล้วนั่งลงจ้องมองน้ำพุที่พุ่งตัวสูงขึ้นไปโดยมีฉากหลังเป็นตึกสูงที่เรียงรายอยู่เลยไปอีกฝั่งถนน ถัดไปทางด้านข้างของเก้าอี้ที่ผมนั่งอยู่เป็นทางเดินกว้างที่ทอดเชื่อมกับลานที่เป็นจุดยืนชมวิวยุคสระน้ำซึ่งมีราวกันโดยรอบ

สายลมพัดโชยมา หอบเอาดอกกลีลาวดีสีขาวนวลที่ปลุกอยู่ทางด้านหลังปลิวร่วงลงมาบนตักผม ผมหยิบมันขึ้นมาดม กลิ่นหอมอ่อนๆ ชวนให้รู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาได้บ้าง สิ่งที่ผมเจอช่วงนี้นั้นหนักหน่วงจริงๆ แต่แล้วผมก็ได้ยินเสียงฟู่ฟับของนกที่บินมาเกาะอยู่ตรงเก้าอี้ถัดตัวที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ

...อีกา

เวลานี้เป็นช่วงที่พวกมันกำลังบินกลับรัง สวนสาธารณะที่มีพื้นที่กว้างขวางและอุดมสมบูรณ์ขนาดนี้ไม่แปลกที่พวกอีกาจะมาอาศัยอยู่ แต่แล้วครูเดียวผมก็ต้องแปลกใจ เมื่อเห็นอีกาตัวอื่นๆ เริ่มบินมาทางนี้อีก พวกมันเกาะอยู่ตามกระถางต้นไม้บ้าง เดินอยู่บนพื้นบ้าง จนกระทั่งในที่สุดบริเวณ

รอบๆ แก้วที่ผมนั่งอยู่ก็เต็มไปด้วยอีกา

อีกาเป็นนกที่พิเศษมาก คุณรู้ไหม อีกาบางสายพันธุ์อายุยืนยาวกว่ามนุษย์ด้วยซ้ำ พวกมันเป็นสัตว์ที่ฉลาดและมีความจำดีมาก หากคุณให้อีกาสักตัวเกลียดคุณไม่ว่าด้วยสาเหตุอะไรก็ตาม มันจะตามจ้องล้างจ้องผลาญและโจมตีคุณได้เป็นปีๆ หากเจอหน้ากัน

ผมจึงมองอีกาที่รายรอบด้วยความประหลาดใจ มันไม่เคยเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นมาก่อนเลยทั้งที่ผมมาวิ่งออกกำลังกายที่สวนสาธารณะแห่งนี้บ่อยมาก แต่ไม่นานผมก็ได้รู้ว่าอะไรคือสาเหตุที่อยู่ๆ อีกาจำนวนมากก็มาห้อมล้อมผมแบบนี้ ผมกวาดตามองรอบๆ บริเวณ จากแก้วตอร์นี่เลยไปทางปากที่เป็นลานโค้งริมสระน้ำ จะมีบันไดหินลดหลั่นลงมาสู่ลานกว้างเพื่อให้คนนั่งพักผ่อนทัศนียภาพสวยๆ

ตอนนั้นแหละที่สายตามผมไปสะดุดเข้ากับผู้ชายร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีดำ เขายืนอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้คนในบริเวณนั้น โดดเด่นและแปลกแยกอย่างเห็นได้ชัด บรรดาภคสดขึ้นก่อนหน้านั้นถูกปกคลุมด้วยเงาดำทะมึน เขาก้าวเนิบๆ ตรงเข้ามาหาผม โดยที่สายตาจับจ้องมาที่ผมตลอดเวลา

หัวใจผมเต้นแรง ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครรับรู้ถึงการมีอยู่ของเขา นอกจากผม การปรากฏตัวของเขาทำให้ผมเครียดเกร็งขึ้นมาทันที มันเป็นความรู้สึกคละเคล้าระหว่างความกลัวกับความกล้าบ้าบิ่นในการต้องต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอด ยมทูตเดินมาหยุดยืนตรงหน้าผม สายตาเขานิ่งและมีพลังอำนาจ

ผมมองไปยังฝูงอีกาที่รายล้อมแล้วพูดขึ้น "ฝีมือของคุณสินะ อีกาพวกนี้ล่ะ"

ใบหน้าอันงดงามสมบูรณ์แบบแต่แฝงอันตรายถึงตายมองมาที่ผมอย่างเฉยเมย "พวกมันเป็นสัตว์ที่ช่างสงสัย เจ้าจะคาดหวังชีวิตแบบไหนในเมื่อมีข้าคอยวนเวียนอยู่ข้างๆ"

"คุณมาตามทวงวิญญาณผมใช่ไหม"

"ข้าอยู่กับเจ้าเสมอเจ้ามนุษย์ อย่าหวังเลย" เขาทอดตัวลงนั่งข้างๆ ไอ่

เย็นเยียบกับความรู้สึกที่อัดอั้นจนล้นออกมา

ผมแม้จะมีปากแน่นด้วยความรู้สึกอัดอั้นใจ เขาอยากจะบอกอะไร ความตายอยู่ข้างๆ มนุษย์เสมออย่างนั้นแหละ จะข้ามขวัญกันไปถึงไหน ความกดดันบ้าง ที่ผมต้องรับอยู่นี้คงทำให้ผมระเบิดสักวัน

"ถ้าคุณมีเรื่องจะพูดแค่นี้ก็กลับไปเถอะ" ผมพยายามทำใจดีสู่เสือ "วันนี้ผมยังไม่มีอารมณ์อยากยกวิญญาณให้ใคร"

"อย่าเพิ่งแน่ใจนักเลย เจ้ามนุษย์ ลองหันไปมองตรงนั้น"

เขาชี้ไปทางด้านหนึ่งของทางวิ่งที่ทอดโค้งรอบสระน้ำ ซึ่งเวลานี้มีคนมาวิ่งออกกำลังกายอยู่โดยรอบ ถัดจากทางวิ่งคือทางสำหรับปั่นจักรยานซึ่งหนาแน่นกันไป

"ข้าหมายถึงเด็กผู้ชายเสื้อสีฟ้า"

ผมมองตามที่เขาบอก ก็เห็นเด็กผู้ชายสองคนกำลังขี่จักรยานมาด้วยกัน หนึ่งในนั้นสวมเสื้อยืดสีฟ้า "ทำไม"

"อีกห้านาทีต่อจากนี้จะมีเหตุให้เขาบาดเจ็บฟกช้ำและหัวแตก"

"พูดจริงหรือ" ผมหันไปมองหน้าเขาก่อนจะรีบหันกลับมาทันที เพราะถึงใบหน้าเขาจะดูดีขนาดไหน แต่มันก็ดูเลวร้ายสำหรับผมจากการพบกันทั้งสองครั้งที่ผ่านมา

"ยมทูตไม่โกหก มันจะเกิดขึ้นต่อหน้าเจ้าในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า แต่ถ้าเจ้าไม่ต้องการให้มันเป็นแบบนั้น ข้าสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้ ถ้าเพียงแต่เจ้าจะยอมแลกกับสิ่งที่ข้าต้องการ"

"อะไรนะ" ผมโผล่ออกมาอย่างไม่อยากเชื่อหูตัวเอง "แลกชีวิตผม ทั้งชีวิตกับการช่วยเด็กคนหนึ่งไม่ให้เจ็บตัวเนี่ยนะ เอาอะไรมาคิด"

"เด็กคนนั้นจะต้องเจ็บแผลถึงห้าเข็ม และความเมตตาเป็นสิ่งที่มิได้อยู่ในสำนึกของมนุษย์" เขาพูดหน้าตาเฉยเหมือนกำลังพูดถึงเรื่องเอาผักไปแลกปลา ไม่ใช่ชีวิตของผม "และการแลกเปลี่ยนต้องเป็นไปอย่างทัดเทียมกัน เจ้าไม่ต้องแลกด้วยวิญญาณทั้งดวงซึ่งหมายถึงเวลาที่เหลือในชีวิตทั้งหมด เหตุการณ์แค่นี้คู่ควรกับการที่จะแบ่งเอาเวลาที่เหลือในชีวิตของเจ้ามาเพียงเล็กน้อย"

เขาเริ่มดูเป็นมิชชันนารีขึ้นมาแล้วตอนนี้ พุดจาหลอกล่อคนให้ติดกับ แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ขឹងใจมากจนต้องถามออกไป "เล็กน้อยที่วานะมันเท่าไร"

"เพียงหกชั่วโมงเท่านั้น เจ้ามนุษย์"

ขอแบ่งเวลาที่เหลือในชีวิตของผมไปแค่หกชั่วโมง แลกกับการช่วยเด็กผู้ชายคนนั้นไม่ให้เจอกับอุบัติเหตุถึงขั้นเลือดตกยางออกจนเหวอ... อืม ใครอยากเป็นพ่อพระก็แลกันไปนะ แต่คงไม่ใช่ผม

"ผมไม่เอาด้วยหรอก" ผมปฏิเสธอย่างไม่ต้องคิดซ้ำ "แล้วก็ช่วยหยุดเรียกผมว่าเจ้ามนุษย์สักทีได้ไหม กระทั่งหมาแมวยังมีชื่อเรียก ถ้าเรายังต้องทำข้อตกลงกันอยู่ ก็อย่าทำเหมือนผมไร้ค่าจนกระทั่งไม่จำเป็นต้องมีชื่อเรียกได้ไหม ผมมีชื่ออะ เมธ นั่นนะชื่อผม"

"เจ้าไร้ค่าอยู่แล้ว เจ้ามนุษย์ และข้าไม่จำเป็นต้องสนใจว่ามนุษย์มีชื่อว่าอะไร ข้าต้องการเพียงแค่ดวงวิญญาณ"

ผมสูดลมหายใจและพยายามอดกลั้นเต็มที่ แต่มันไม่ไหวแล้วจริงๆ

"ผมว่าจำเป็น" ผมพูดออกไปอย่างเหลืออด "อาจจะไม่จำเป็นสำหรับคุณ แต่จำเป็นมากสำหรับผม คุณคิดว่าผมรู้สึกยังไ้ที่นั่นพุดคุยกับยมทูตอยู่แบบนั้นอะ ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสติผมยังดีอยู่รึเปล่า แล้วไอ้สรรพนามซ้ำกับเจ้านั้นก็ด้วย อย่างกับอยู่ในละครย้อนยุค ช่วยกรุณาทำให้ผมรู้สึกว่าตัวเองยังอยู่ในโลกเดิมหน่อยได้ไหม ผมกำลังจะเป็นบ้าคุณรู้รึเปล่า! ขออ้อละ ผมไม่ได้เคร่งมารยาทเท่าคุณด้วยซ้ำ คุณจะใช้มีงูกับผมก็ได้ หรือคุณอยากให้ผมเครียดจนรึบไม่ไหวแล้วไปกระโดดตึกเอาหัวโหม่งโลกให้มันจบๆ เหมือนวันนั้นรึไง!"

ผมขบขระแน่น แผลที่มือปวดตื้อๆ "ไม่รู้ว่าเป็นเพราะการอักเสบหรือว่าผมกำลังเครียดจัด"

"เมธ" เขาเรียกชื่อผม

"ขอบคุณ"

ผมพยายามข่มอารมณ์ที่ปั่นป่วนให้สงบลง ผมจะเสียการควบคุมจนเปิดโอกาสให้เขาสูบวิญญาณผมไม่ได้เป็นอันขาด ถึงจะรู้ว่าเขาเอา

วิญญาณผมไปไม่ได้หากผมไม่ยอม แต่ยมทูตไม่ใช่เพื่อนเล่น เขาอันตราย
ซึ่งผมจะยามาใจจนประมาทไม่ได้

"ต่อให้ฉันเรียกชื่อนาย ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่ามนุษย์นั้น
เป็นเพียงภาชนะเป่ลากลวง เป็นที่เก็บรักษาดวงวิญญาณอันสูงค่าไว้ชั่วคราว
เพียงแค่นั้น"

เขายังคงพูดจาด้วยความเป็นมนุษย์ แต่ก็ยอมปรับเปลี่ยนสรรพนาม
ให้เป็นฉันกับนาย คงไม่อยากให้ผมไปกระโดดตึกอีกรอบ มันเป็นสรรพนามที่
ค่อนข้างแปลกหูไปหน่อย แต่ก็เอาเถอะ อย่างน้อยก็ค่อยยังชั่วกว่าอันเก่า

"แล้วคุณชื่ออะไร" ผมถามเขา ไม่ได้อยากทำเหมือนว่าเราเป็นเพื่อนกัน
หรอก แต่คิดว่ารู้ดีกว่าไม่รู้

"ยมทูตไม่มีชื่อ"

ผมจึงไปอีดีใจหนึ่งก่อนจะถามใหม่ "แล้วคุณอยากให้ผมเรียกคุณว่า
อะไร"

"ฉันไม่สนใจเรื่องชื่อ"

...แน่ใจนะ

"งั้นก็...ท่านยม" พูดออกมาได้แค่นั้นผมก็ได้ยินเสียงลั่นเปรี้ยะอยู่
เหนือศีรษะ แล้วหลอดไฟของเสาไฟฟ้าริมทางเดินดวงหนึ่งก็แตกกระเบิด
กระจายเป็นเศษเล็กเศษน้อยร่วงหล่นลงมา ฝูงอีกาแตกฮือบินขึ้นจากพื้น

"โอเค เข้าใจแล้ว! ผมเข้าใจแล้วว่า你不ชอบ!" ผมรีบบอกและ
ยกแขนขึ้นมากันเอาไว้ "ผมขอโทษก็แล้วกัน"

เมื่อพวกอีกาบินออกไปจากบริเวณนั้นหมดแล้ว ผมก็ถอนหายใจ
เอืออใหญ่ "คุณไม่เห็นต้องทำขนาดนี้เลย แคบอกผมดีๆ ก็ได้ ถ้าคุณไม่ชอบให้
ผมเรียกแบบนี้ จะให้ผมเรียกคุณว่ายังไง"

เขายังคงนิ่ง

"งั้นผมเรียกคุณว่า 'กริม' ได้ไหม มาจาก Grim Reaper เป็นคำที่คน
แทบจะทั่วโลกใช้พูดถึงยมทูตอยู่แล้ว"

เขาไม่ตอบ ซึ่งผมอนุมานเอาเองว่าเขารับได้ ไม่อย่างนั้นเขาคงทำลาย

สาธารณสมบัติอีกสักชิ้นสองชิ้นเพื่อชมขวัญผมไปแล้วละ เพิ่งรู้ว่าการคุยกับ ยมทูตมันต้องใช้พลังงานสมองมากขนาดนี้ และผมว่าผมควรพอเท่านี้ดีกว่า

"โอเค...กริม ขอขอบคุณมากที่มานั่งคุยเป็นเพื่อน แต่ตอนนี้ผมคงต้อง กลับไปพักผ่อนแล้ว คุณก็รู้ว่ามันเป็นเพราะอะไร" ผมยกแขนข้างที่เต็มไปด้วย ร่องรอยการบาดเจ็บขึ้นมาให้เขาเห็นชัดๆ ก่อนจะขยับตัวลุกขึ้น

แต่แล้วเขากลับกดไหล่ผมให้นั่งลงเหมือนเดิม ผมสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อ มือเขาเลื่อนมาจับใบหน้าผมให้หันไปด้านหนึ่ง ฝ่ามือของเขามีพลังกำลัง มากจนรู้สึกได้ แต่ความเย็นชืดเหมือนถูกคนตายแตะตัวนั้นมันทำให้ผมขนลุก อย่างบอกไม่ถูก

"คู่ต่อสู้อีกสักนิด" เขาพูด

ผมมองไปยังจุดที่เขาต้องการให้ผมดู ซึ่งเป็นสนามเด็กเล่นที่มีเด็กเล็กๆ เล่นกันอยู่หลายคนกับบรรดาคุณแม่ที่ยืนคุยกันหรือไม่ก็นั่งมองลูกตัวเอง อยู่ตรงเก้าอี้ที่ตั้งอยู่รอบๆ ห่างจากสนามเด็กเล่นไปไม่กี่เมตร เด็กผู้ชายสองคน ที่ผมเห็นเมื่อครู่กำลังปั่นจักรยานมาทางนี้ โดยที่เด็กเสื้อฟ้าชี้นำหน้าเพื่อน อยู่ประมาณสองเมตร ใบหน้าของทั้งคู่ดูตื่นเต้นเอาจริงเอางี้เหมือนกำลัง แข่งขันกัน และในจังหวะที่เด็กผู้ชายเสื้อฟ้าหันกลับไปมองเพื่อน ลูกบอล ลูกหนึ่งก็กลิ้งออกมาจากสนามเด็กเล่น

นาที่ต่อมาคือช่วงเวลาแห่งการกรี๊ดร้องของบรรดาแม่ๆ ที่นั่งอยู่ใน บริเวณนั้น เมื่อลูกบอลกลิ้งตัดหน้ารถจักรยานของเด็กผู้ชายเสื้อฟ้า ทำให้เขา เสียหลักพุ่งเข้าชนกับต้นไม้ที่อยู่ใกล้ๆ ร่างของเขากระเด็นไปชนกับต้นไม้โดยมี บริเวณศีรษะเป็นจุดสัมผัส

ผมนั่งอึ้งตลอดเวลาที่มองภาพเด็กคนนั้นถูกพาตัวออกไปเพื่อไป โรงพยาบาล เลือดไหลอาบลงบนใบหน้าเล็กๆ ปนกับน้ำตาและเสียงร้องไห้ ท่ามกลางเสียงพึมพำอย่างเห็นอกเห็นใจของผู้คนที่เห็นเหตุการณ์และทำทาง เสียขวัญของแม่เด็ก

"นายรู้แต่นายก็ไม่ช่วย" เสียงทุ้มต่ำของกริมลอยมาเข้าหูผม

"มันเป็นประสบการณ์ที่เด็กคนนั้นต้องเจอจะได้รู้จักระวังตัว โทษผม

ทำไม มันไม่ใช่ความรับผิดชอบของผมสักหน่อย" ผมตอบกลับก่อนจะลุกขึ้น แล้วเดินออกมาจากตรงนั้น

"ช่างไร้ความเมตตา..." กริมพูดไล่หลัง

โอ้ย...ขอเถอะ เขาเป็นยมทูตที่เอาดวงวิญญาณของมนุษย์ไปทั้งดวง แต่ยังมีหน้ามาวิจารณ์ว่าผมไร้ความเมตตา ทั้งที่ผมแค่งมอดูเด็กนั้นหัวแตกเท่านั้นเอง!

ผมออกมาจากที่นั่นและมุ่งหน้าไปยังสถานีรถไฟ ปกติแล้วผมจะขับรถเอง แต่สภาพเมื่อผมในตอนนี้นั้นยังขับไม่ถนัด ผมก็เลยจำเป็นต้องเลือกการนั่งแท็กซี่หรือไม่ก็ใช้บริการขนส่งสาธารณะไปก่อนชั่วคราว ไม่นานที่มาถึงสถานีใกล้ที่พักของผม

ผมก้าวออกมาและเดินไปตามทางเชื่อมด้านบนที่ทอดระหว่างห้างสรรพสินค้าทั้งสองฝั่ง ถนนด้านล่างเต็มไปด้วยรถและผู้คนตรงริมทางเท้า ผมมองลงไปยังสวนสาธารณะเล็กๆ ที่เปิดไฟสว่างไสวพลางหยิบหมวกฝรั่งในกระเป๋าออกมาแกะห่อแล้วเอาเข้าปาก การเคี้ยวหมวกฝรั่งในเวลาที่ต้องใช้ความคิดเป็นผลต่อสุขภาพมากกว่าการสูบบุหรี่ ซึ่งผมเลือกทำในเวลาอยู่ในที่สาธารณะ

แต่แล้วผมก็รู้สึกถึงความเย็นเยียบหนาวสั่นหลังที่มาพร้อมกับบรรยากาศอันมืดม่น ผมชะงักท่าเมื่อเห็นกริมยืนอยู่ข้างหน้าท่ามกลางผู้คนตรงทางเชื่อมสถานีรถไฟ เขาดูแปลกแยกด้วยกลิ่นอายที่ห่อหุ้มตัวเขา กริมเหมือนฝันร้ายที่ตามหลอกหลอน แต่ผมจะไม่ยอมให้เขาครอบงำง่ายๆ เขายังเอาวิญญาณผมไปไม่ได้ถ้าผมไม่ยินยอม ความคิดนี้ทำให้ผมก้าวเดินต่อ

"มารอรับผมหรือไง" ผมพูดออกไป

กริมไม่ตอบ เขาแค่ก้าวเข้ามาหาผม ผมถอนใจแรงอย่างอัดอั้น ไม่มีใครหนีความตายกับภาชีได้มันเป็นแบบนี้เอง ผมหยิบหมวกฝรั่งออกมาอีกชิ้นแล้วยื่นให้เขาเป็นเชิงประชด แต่เป็นการประชดชีวิตตัวเอง "เอาหน่อยไหม รสนี้อร่อยนะ"

เขาจ้องผมด้วยสีหน้าเฉยเมย "ความรู้สึกพวกนั้นไม่มีอยู่ในตัวยมทูต"

ลิขิตรักจากนรก
VIOLET RAIN เขียน

จำนวน 312 หน้า
ราคา 359 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3450-7

ภาพประกอบ Wynn Chan
ออกแบบปกหน้า Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมส์ แพบลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บูค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ไม่มีมนุษย์ไหนหนีความตายไปได้... ในเมื่อความตายอยู่ข้างๆ มนุษย์เสมอ

เมรีได้เข้าไปขัดขวางการช่วงชิงวิญญาณของน้องชายตนเองจากยมทูต

เขาจึงต้องเผชิญหน้ากับกริม ยมทูตที่คอยตามติดเขาทุกฝั้ว

เพื่อส่ลวงและนำดวงวิญญาณของเขาไปแทน

นั่นทำให้เมรีได้รู้ซึ่งถึงคำพูดที่ว่า ‘ความตายอยู่ข้างๆ มนุษย์’ อย่างแท้จริง

การเล่นเส่หกกลเพื่อเอาตัวรอดของหนึ่งมนุษย์

กับการหลอกล่เพื่อให้ได้มาซึ่งดวงวิญญาณของหนึ่งยมทูต

กลบน้พาให้ทั้งคู่เข้าไปสู่ความสัมพันธ์อันแสนซับซ้อนโดยไม่รู้ตัว...

Warning: violence, blood, suicide, murder, death,
self-harm, coercion, sexual harassment, pedophilia,
animal death

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3450-7

9 786160 634507

ราคา 359 บาท